

บทนำ

มาสฟ้ามองผู้ที่มีใบหน้าพิมพ์เดียวกันกับเธอด้วยสายตา
อ่อนใจเกินกว่าจะพูดอะไรออกมาได้ ทำได้เพียงถอนหายใจออกมายาว
เหยียด ทั้งกังวลและเป็นห่วง

ตั้งแต่เธอกับเหมือนฝันกลับมาจากเชียงใหม่ สิ่งแรกที่เหมือนฝัน
ตัดสินใจทำหลังจากถูกเธอลากไปเอกซเรย์ข้อมือที่โรงพยาบาล นั่นก็
คือการพุ่งตัวไปร้านเหล้าพร้อมกับเพื่อนๆ ทั้งที่ ตั้งแต่วันนั้นจนวันนี้ก็
เกือบเดือนเห็นจะได้แล้ว แต่เธอยังไม่เห็นวีแววว่าเหมือนฝันจะอยู่บ้าน
สักวัน

“วันนี้ก็จะออกไปกินเหล้าอีกใช่ไหม” มาสฟ้าถามทั้งที่พอจะเดา
คำตอบได้

“ก็คงไปมั้งคะ พี่ฟ้าไปด้วยไหมล่ะ เมื่อคืนนี้ไ้กัมันถามถึงพี่ฟ้า
ด้วยนะ” ผู้เป็นน้องเหลือบมองเสียวน้ำงามของมาสฟ้าเพียงเสี้ยว
วินาที ก่อนลงมือจ้วงข้าวต้มตรงหน้าเข้าปาก

“พี่รอไปรับเราเหมือนเดิมดีกว่าจ๊ะ” มาสฟ้าค้ำยืมพราย มั่นใจ
ว่าเธอจะทำได้ทำหน้าที่รับ-ส่งเหมือนฝันอีกไม่กี่วันเท่านั้น ดังนั้นหญิงสาว
จึงไม่เดือดร้อนกับการเที่ยวเตร่ของน้องสาวฝาแฝด “ถ้าเจอก็ก็ชวนมา
ทานข้าวที่บ้านสักวันสิ ถ้าอยากเจอพี่จริงๆ ก็รู้ว่าพี่อยู่บ้านตลอด”

“ก็เพราะพวกมันรู้มันแหละคะว่าพี่ฟ้าอยู่แต่บ้าน ถึงได้ชวนพี่ฟ้า ออกไปข้างนอกพร้อมผีน”

“อะไรกัน ยังไม่เลิกกลัวอีกหรือ” มาสฟ้าถามเสียงกลัวหัวเราะ จำได้ว่าหนูล่าสุดที่เพื่อนของน้องสาวมาที่บ้านเกิดอะไรขึ้นบ้าง และนั่น ทำให้เธออดที่จะยิ้มออกมาไม่ได้ “เรื่องมันตั้งหลายปีแล้ว”

“ก็พวกมันคิดว่าบ้านเราเป็นบ้านผีสิงไงคะ ถึงไม่กล้ามากัน” เหมือนผีนหน้าบึ้ง ในบรรดาเพื่อนๆ ของเธอ มีใครบ้างไม่รู้ว่าบ้านเก่าที่ ตกทอดจากรุ่นสู่รุ่นหลังนี้มีของปริศมมาด้วย และเธอก็ไม่ได้หมายถึง บรรดาของเก่าที่คุณทวดของเธอสะสมไว้หรอกนะ

“ก็เราว่าบ้านคนอื่นเขาน่ากลัวกว่าบ้านของเรามีแต่ผี พอเป็นบ้าน ตัวเองจะมานึกโกรธหรือไง” มาสฟ้าอดไม่ได้ที่จะย้อนถามเหมือนผีน ครั้งหนึ่งหญิงสาวเคยเรียกบ้านของจ้าวเวยหลงว่าบ้านผีสิง เพราะว่าเป็นบ้านของชายหนุ่มมีวิญญาณอยู่หลายดวง

“ไม่เหมือนกันสักหน่อยนี่คะ ผีบ้านเราแก่กว่าตั้งเยอะ ให้หวยได้ด้วย” เหมือนผีนเซิดหน้า หากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับจ้าวเวยหลงแล้ว ละก็เธอไม่มีทางยอมแพ้ให้เขาแน่ ต่อให้เป็นเรื่องผีๆ เธอก็ไม่ยอม

“ที่ว่าให้หวยได้น่าจะเป็นพี่มากกว่านะ” มาสฟ้าขมวดคิ้ว จำได้ว่าว่างวดก่อนหน้านี้ที่คนงานถูกหวยกันทั้งบ้านนั้นก็เพราะเธอให้หวยแก่ พวกเขา ก่อนจะไปเที่ยงไฮ้

“ถึงอย่างนั้นผีบ้านเราก็เจ๋งกว่าอยู่ดีคะ” คนเดียวในบ้านที่มีความสามารถในการเห็นคนที่ล่องลับไปแล้วยืนยันเสียงแข็ง “ผีบ้านเรา ทั้งสวยทั้งใจดีแล้วก็บุญเยอะกันทั้งนั้น ไม่เหมือนที่อยู่ในบ้านของ... หมอนั้น”

“จ๋าๆ เราว่ายังไงก็ตามนั้นแหละ” มาสฟ้ายกไหล่ ไม่รู้ว่าจะเถียง กับเหมือนผีนต่อไปเพื่ออะไร หญิงสาวจึงลุกขึ้นพร้อมกับหยิบแก้ว เครื่องดื่มของตนติดมือมา แวะรินน้ำผลไม้ที่เธอเตรียมไว้ตั้งแต่เมื่อวาน

ลงในแก้ว ทว่าก็เกือบพลอยปล่อยแก้วที่ว้านร่วงแตกเพราะคำถามของผู้เป็นน้องสาว

“แล้วพี่ฟ้ายังฝันร้ายอยู่ไหมคะ”

“สิคะ?” มาสฟ้าเงยหน้า หมุนตัวกลับมามองหน้าเหมือนฝันเพื่อทวนคำถามอีกครั้ง เพื่อว่าเมื่อครู่นี้เธอได้ยินคำถามผิดไป “พี่อะไรนะ พี่ฟังไม่ชัด”

“พี่ฟ้ายังฝันร้ายอยู่ไหมคะ” เหมือนฝันถามย้ำอีกครั้ง มองมาสฟ้าวางแก้วเครื่องดื่มในมือลงโดยไม่ทันสังเกตถึงความผิดปกติจากสีหน้าของพี่สาว

“ไม่แล้วจะ ก่อนหน้านี้ที่ฝันร้ายคงเพราะเครียดนะ” มาสฟ้าโกหก เธอยังคงเห็นหน้าของอู่เทียนในเสี้ยววินาทีสุดท้ายก่อนที่เธอจะหมดลมหายใจอยู่ทุกคืน ภาพเดียวกันเหมือนในนิมิตที่เธอเห็นเมื่อหลายปีก่อน แม้ว่าภาพนั้นได้กลายเป็นอดีตที่ผ่านมาร่วมเดือนแล้วก็ตาม

ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่ปกติเลยสำหรับคนที่เห็นนิมิตอย่างมาสฟ้า การที่เธอเห็นอนาคตเป็นสิ่งที่มาสฟ้าเคยชิน แต่การที่เธอเห็นภาพในอดีตแบบนี้นับว่าเป็นครั้งแรกเลยก็ว่าได้ ซึ่งกระทั่งตอนนี้มาสฟ้าก็ยังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้เหมือนกันว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอตอนนี้คืออะไร

“เราเคยบอกว่าวิญญาณมักจะอยู่กับคนที่เขารักใช่ไหม” มาสฟ้าเอ่ยปากถึงเรื่องที่เธอสงสัยมานาน ตั้งแต่กลับจากเซี่ยงไฮ้แต่เธอก็ไม่มีความกล้ามากพอ กระทั่งตอนนี้

“ฮา?” เหมือนฝันที่กำลังก้มหน้าพิมพ์ข้อความตอบเพื่อนนั้น ขานรับ ทว่ากลับไม่ได้ฟังคำถามของพี่สาวแม้แต่ชนิด อึดใจต่อมาเมื่อเธอเงยหน้าก็พบว่ามาสฟ้ามองเธอด้วยสายตาเหนียวหน้าอยู่ก่อนแล้ว “ขอโทษค่ะ เมื่อกี้พี่ฟ้าวายังไงคะ”

“ไม่มีอะไร พี่แค่สงสัยไปเรื่อยเปื่อยนะ”

“ไม่เอาสิคะ” เหมือนฝันวางมือถือนลง ก่อนจะโน้มตัวไปใกล้กับ พี่สาวฝาแฝดของตนเองพร้อมกับเอื้อมมือไปแตะท่อนแขนเล็กของ มาสฟ้า “ฝันขอโทษทีคะ เมื่อกี้ไม่ทันฟังพี่ฟ้า ตกลงเมื่อกี้พี่ฟ้าถามฝัน ว่ายังไงนะคะ”

“พี่นึกขึ้นได้ถึงเรื่องที่เราเคยบอกพี่ ว่าวิญญาณจะอยู่กับคนที่ เขารัก”

“ส่วนมากก็เป็นแบบนี้แหละ” เหมือนฝันยกไหล่ เข้มปากแน่นเมื่อ หวนนึกถึงเหล่าดวงวิญญาณที่ตนเคยพบ “แต่พวกที่คอยวนเวียนอยู่ ใกล้ๆ เพราะแค้นก็มี พวกนี้รับมือยากค่ะ”

“หรือ” มาสฟ้าผงกศีรษะรับรู้ มั่นใจว่าหากเขาคนนั้นไม่ได้อยู่ ใกล้เธอเพราะความรัก เขาก็น่าจะมาอยู่ใกล้ๆ เธอเพราะแค้นแค้นแน่ แต่ถ้าเป็นแบบนี้ทำไมเหมือนฝันถึงไม่พูดอะไรเลยล่ะ

“มีอะไรหรือเปล่าคะพี่ฟ้า พี่ฟ้ารู้สึกเหมือนโดนผีตามหรือ”

“แล้วเราเห็นหรือเปล่าล่ะ” มาสฟ้าเงยหน้าสบตากับน้องสาว ทำให้ เหมือนฝันผงะไปด้านหลังเล็กน้อยเพราะความเศร้าในแววตาของผู้เป็น พี่

“ไม่เห็นค่ะ” เหมือนฝันส่ายศีรษะ มั่นใจว่าหากมีวิญญาณตาม รั้งความมาสฟ้าอยู่ละก็ ไม่มีทางที่จะรอดพ้นสายตาของเธอไปได้ “พี่ ฟ้าไม่ต้องห่วงหรือค่ะ ถ้ามีอะไรฝันจะจัดการให้พี่ฟ้าทันทีเลย”

“ถ้าเห็นอะไรแปลกๆ แคบอกพี่ก็พอ” มาสฟ้าคลี่ยิ้มอดิโรย ไร้อิทธิพลชีวิตที่เหมือนฝันเคยเห็นมา “ไม่ต้องโล้เขานะ พี่แค่อยากคุย กับเขาเฉยๆ”

“บอกได้ไหมคะว่าใคร”

“ถ้าเราเห็นอะไรแปลกๆ ก็แคบอกพี่ พี่แค่รู้สึกแปลกๆ บางทีอาจ จะเพราะเหนื่อย ตอนนี้อยู่ไม่มีอะไรแล้ว ไม่ต้องห่วงนะ”

“ไม่ให้ห่วงได้ยังไงล่ะคะ ก็ฝันมีพี่สาวกับเขาอยู่คนเดียวนี่นา”

“ถ้ารู้ว่ามิพี่คนเดียวไม่ลองอยู่บ้านกับพี่สักวันล่ะ”

เสียงกระแหนะกระแหนะนั้นเป็นเสียงใครไม่ได้นอกจากคุณเชอลิน คุณแม่คนสวยของมาสฟ้ากับเหมือนฝันที่ตะโกนมาจากบันไดชั้นสุดท้ายของบ้าน โดยที่ด้านหลังมีคมกฤษ สามีของท่านยืนส่งยิ้มให้ลูกสาวทั้งสองของพวกเขาอยู่

“แม่ฮ้อะ!” เหมือนฝันที่ไม่กล้าลองดีกับผู้เป็นแม่ได้แต่กระพืดกระพืด แล้วก้มหน้ากินมือเช้าของเธอต่อ

“มอร์นิงคะแม่” มาสฟ้ายิ้มกว้างกับภาพนั้น คิดไม่ออกเหมือนกันว่าหากไม่ใช่แม่ของเธอแล้วจะมีใครทำให้เหมือนฝันแบบนี้ได้อีกจากนั้นมาสฟ้าก็หันไปทักทายผู้ชายร่างสูงเพียงคนเดียวในครอบครัว เศรษฐี “มอร์นิงคะพ่อ”

“อรุณสวัสดิ์จ๊ะ” คมกฤษเองก็มีรอยยิ้มแบบเดียวกันกับลูกประดับอยู่บนใบหน้า ขณะเดินแข่งหน้าภรรยาหอมขมับมาสฟ้า โดยที่ปากก็เอ่ยตอบลูก แต่ก็ยังไม่ลืมแหวะหอมเหมือนฝันอีกคนเพื่อความเท่าเทียมก่อนที่จะทรุดนั่งที่เก้าอี้ประจำตำแหน่งของตน “วันนี้มือเช้ามีอะไรบ้างลูก หอมไปถึงข้างบนเฮียว”

“ข้าวต้มของฝันคะ มีขนมปังกับไส้กรอกด้วยถ้าคุณพ่ออยากได้”

“ขอแค่ข้าวต้มก็พอจ๊ะ แล้วหนูเชอลินล่ะครับจะทานอะไร”

“ขอน้ำส้มกับไส้กรอก แล้วก็ขนมปังแผ่นนึง” คุณผู้หญิงของบ้านเอ่ยตอบโดยไม่มีความลังเลในน้ำเสียง หยัดเพื่อที่จะขมวดคิ้วมุ่นนิดๆ เมื่อเอ่ย “เนยที่แม่ซื้อมายังเหลืออยู่ไหม”

“ฟ้าซื้อมาเพิ่มแล้วคะ คุณแม่จะรับด้วยใช่ไหมคะ” มาสฟ้ายิ้มละไม เรื่องนิสัยเลือกกินของแม่เธอนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแก้ได้แล้วด้วยท่านถูกคุณพ่อตามใจมาตั้งแต่สมัยคบหากันเป็นแฟนจนวันนี้ ซึ่งหากนับๆ ดูอาจจะเกินสามสิบปี และแม้ว่าความเลือกกินของแม่จะ

ทำให้เธอผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลเรื่องต่างๆ ในบ้านนั้นลำบากกว่า เดิมเล็กน้อย แต่มาสฟ้าก็ไม่มีความคิดที่จะเปลี่ยนนิสัยนี้ของตัวเอง ใจหนึ่งก็เพราะรู้รู้สึกๆ ว่าผลสุดท้ายเธอก็ต้องพบกับความล้มเหลว

“แบบนี้ก็เอา” ผู้เป็นแม่พยักหน้าหงิก ก่อนจะโน้มตัวลงไปชบหน้ากับต้นแขนของสามี ทำให้คนเป็นลูกทั้งสองได้แต่กอดอกตาขึ้นฟ้าพร้อมกันด้วยเบื่อหน่ายภาพที่เห็น...ใครบ้างที่เห็นภาพแบบนี้มาตั้งแต่จำความได้จนกระทั่งวันนี้เหมือนอย่างพวกเธอจะไม่รู้สึกเบื่อละ

“ขอบคุณนะครับ” คมกฤษเอ่ยขอบคุณลูกสาวแทนคู่ชีวิตของตนที่ยังไม่ตื่นเต็มตา ก่อนจะยื่นมือไปรับแก้วน้ำส้มจากมาวางลงตรงหน้าของเขอลิ้น ก่อนเอ่ยเสียงค่อยอย่างอ่อนหวานที่สุดเท่าที่คนคนหนึ่งจะสามารถทำได้ “น้ำส้มค่ะหนูเขอลิ้น”

“หนูเขอลิ้นเมื่อแล้วคุณกฤษ เราไปญี่ปุ่นกันสักอาทิตย์ไม่ได้หรือคะ” คำพูดกระแง้ากระงอดนี้ย่อมต้องออกจากปากผู้ที่ไม่เคยอยู่บ้านเกินสามวันอย่างเขอลิ้น ตั้งแต่วันที่ลูกสาวทั้งสองของพวกเขาบรรลุนิติภาวะตามกฎหมาย สองสามีภรรยาาก็เริ่มเดินทางเที่ยวรอบโลกกันสองคน จนโดนกลุ่มเพื่อนคอนแวนต์ว่าห่วงแต่เที่ยวจนลืมลูก “ที่นี่มันร้อน”

“อยู่เมืองไทยก็ต้องร้อนสิคะแม่” เหมือนฝันอ้อมแถม ถีอวิสาสะเอ่ยแทรกขึ้นมาก่อนจะต้องรีบก้มหน้างุดเมื่อได้รับสายตาดิจกััดจากผู้เป็นแม่เป็นของรางวัล

“นี่เธออยากจะโดนจันต๋าตั้งแต่หัววันไซ้ใหม่เหมือนฝัน” เขอลิ้นเอ่ยถามลอดไร่ฝัน หรือตามองหน้าลูกสาวคนเล็กของตนอย่างคาดโทษ “เรื่องเก่าที่เธอสร้างไว้ฉันยังไม่ได้สะวางเลยนะ อยากลองดีหรือไง”

“ไม่คะ” เหมือนฝันยิ้มแหย่ พร้อมกับสายศีระชะเบาๆ เป็นการล้าทับคำตอบ “ถ้าแม่อยากไปเที่ยวก็ตามใจแม่เลยคะ ให้นูจองตัวให้เดี๋ยวนี้ก็ได้ค่ะ”

“พ่ออยากอยู่บ้านต่อสักหน่อย... ลีนเดือนค่อยไปดีไหมครับ”
ประโยคทำนองนั้นคมกฤษหันมาพูดกับภรรยาของเขาโดยเฉพาะ เพราะ
น้ำเสียงที่เขาใช้นั้นหวานหยดจนเหมือนฝันคนลูกเกรียว ในใจก็นึก
สงสัยว่าแม่ไปเจอพ่อเธอที่ไหนกัน... เผื่อว่าวันหนึ่งเธอจะหาคนที่รักเธอ
มากๆ แบบนี้ได้บ้าง “ไปโตเกียวเนาะ ไม่ได้ไปกันนานแล้ว”

“เอาสิคะ ลีนเดือนค่อยไปกันก็ได้” เธอลีนคิดตามคำสามีก่อน
จะค่อยๆ ขยับตัวนั่งหลังตรง เผยรอยยิ้มสนใจออกมาเป็นครั้งแรกตั้งแต่
ลงมาจากห้องนอน “วันนี้เราไปกินก๋วยเตี๋ยวร้านนั้นดีไหมคะ หนูเซอลีน
อยากกินเย็นตาโฟ”

“มือเที่ยงใช้ไหมคะ เอาสี” ผู้เป็นสามีตอบรับโดยไม่คิดจะ
ต่อรอง “แล้วพวกหนูจะไปด่วยไหม”

“ฟ้าว่าจะเข้าไปดูร้านค่ะ” มาสฟ้าตอบขณะยกจานอาหารเข้า
ที่ยังควนกรุ่นอยู่ของมารดาวางลงบนโต๊ะ

“ฝันจะไปกับพี่ฟ้าค่ะ” เหมือนฝันไม่ลังเลที่จะหาทางเอาตัวรอด
รู้ดีว่าหากเธออยู่กับพ่อแม่โดยปราศจากมาสฟ้าที่เปรียบเสมือนยันต์
คุ้มภัยของเธอแล้ว เธอไม่พินโดนแม่เล่นงานจนสะบักสะบอม “แม่
อยากให้ฝันอยู่กับพี่ฟ้าไม่ใช่หรือคะ”

“เธอเชื่อฟังฉันตั้งแต่เมื่อไหร่กันเหมือนฝัน” เซอลีนเหล่มองผู้เป็น
ลูกสาวด้วยสายตารู้เท่าทัน “แต่เอาเถอะ วันนี้ฉันจะไปกินข้าวกับสามี
ของฉัน เพราะฉะนั้นจะปล่อยให้เธอรอดตัวไป”

“ขอบคุณค่ะแม่” เหมือนฝันยิ้มแฉ่ง หายใจได้เต็มปอดเมื่อได้ยิน
แม่เอ่ยเช่นนั้น ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกันกับที่มาสฟ้าพูดเรื่องอื่นขึ้นมา
ทำให้ความสนใจของคนบนโต๊ะเปลี่ยนจากเธอไปยังหัวข้อสนทนาใหม่
ซึ่งก็ไม่ใช่คนใกล้ตัวเหมือนฝันเลย

“คุณป้าพริ้มโทร. มาแต่เช้า บอกว่าโทร. หาแม่ไม่ติดค่ะ”

“อ้อ แม่คงปิดเสียงไว้นะ” เซอลีนตอบโดยลงมือกินอาหารเช้าของตนไปด้วย “คงเป็นเรื่องงานแต่งไอ้เจ้ากั๊กนั่นแหละ”

“ยกเลิกไปไม่ใช่แล้วหรือ” คมกฤษพื้มฟ้า เขากับภรรยากลับบ้านเมืองไทยก็เพราะถูกเชิญไปเป็นผู้ใหญ่งานแต่งของลูกสาวเพื่อนคนนี้ แต่ลูกสาวคนที่สองของเขาดันไปสร้างเรื่องไว้ที่เซียงไฮ้เสียก่อน พอดีกับงานแต่งงานที่วานันถูกยกเลิกกะทันหัน ระยะเวลาการอยู่บ้านของเขากับเซอลีนจึงเปลี่ยนเป็นไม่มีกำหนดกลับอย่างชัดเจน กระทั่งเมื่อครูเซอลีนเอ่ยปากว่าอยากไปญี่ปุ่นอีกครั้งนั่นแหละ คมกฤษจึงต้องเริ่มกลับมาวางแผนการเดินทางของพวกเขาอีกครั้ง

“เห็นว่าป้าพริ้มกับคุณลุงอยากนัดคุณพ่อกับคุณแม่ค่ะ อยากเข้ามาเจอที่บ้าน” มาสฟ้าส่งต่อคำพูดของคุณพริ้มที่ฝากมาถึงพ่อแม่ของเธออีกทอด “ฟ้าว่าท่านคงอยากมาขอโทษ”

“มีอะไรต้องขอโทษกัน ก็แค่ยกเลิกงานแต่ง” คุณผู้หญิงแห่งบ้านเศวชรรฐาเอ่ยเสียงขึ้นจมูก ไอ้สาเหตุที่การแต่งงานล่มนั่นเธอก็พอได้ยินมาอยู่บ้าง แม้ว่าตัวเจ้าภาพกระทั่งตัวของคนที่เกือบได้เป็นเจ้าสาวเองยังปิดปากสนิท แต่ก็ไม่ใช่เรื่องยากเกินกว่าความสามารถ

ของคนที่ไม่ใกล้ชิดกับครอบครัวนั้นจะคาดเดา อย่างที่คำโบราณว่านั่นแหละ เรื่องราวๆ นะอยากปิดอย่างไรก็ปิดไม่มิด “ไอ้ก็ก็เกี่ยวกับเธอ ทุกวันไม่ใช่เธอฝัน ทำไมตัวตันเรื่องไม่ไหลหน้ามา ต้องให้พ่อแม่เดือดร้อนแทน”

“เห็นว่ายังเคลียร์ไม่จบนะคะ” เหมือนฝันที่เกี่ยวกับมายชันหมากคนสวยทุกคืนตั้งแต่กลับมาถึงเมืองไทยนั้นออกความเห็น ก่อนเล่าต่อในสิ่งที่ตนรู้จากวงเหล้าให้คนในบ้านฟัง “เสียงว่าฝ่ายผู้ชายเขาไม่ยอมให้ล้งงาน แคะขอให้เลื่อนออกไปก่อน แต่ฝันว่าใจจริงคงอยากให้อัดตามกำหนดเดิมนั้นแหละ ติดแค่อีกที่ไม่ยอม”

“คนดีๆ ที่ไหนเขาจะยอมกันล่ะ” มาสฟ้าถอนหายใจแรง คิดว่าแค้นงานแต่งงานล้งก็แยแล้ว นี่ยังต้องมารับมือกับครอบครัวฝ่ายผู้ชาย พรรคนี้อีก ไม่แปลกใจที่ท้องจันทร์จะไม่อยากอยู่บ้าน

“ฝ่ายผู้ชายก็จริง ๆ เลย สร้างเรื่องไว้ขนาดนั้นยังมีหน้าขอให้ไม่ยกเลิกงานแต่งงานอีก” คมกฤษบ่นอุบ พร้อมกับนึกดีใจกับตัวเองเงิบๆ ว่าเขานั้นโชคดีแท้ที่ไม่ต้องรับมือกับลูกเขยพรรคนี้อีก “ไม่รู้ว่าจะหวังลูกหรือว่าหวังหน้าตาตัวเองกันแน่”

“อย่างน้อยก็ยังมีดีที่คุณพริ้มกับสามีเขาไม่บ้าจี้ ห่วงหน้าตาเหมือนบ้านผู้ชาย” เซอลี้นออกความเห็นบ้าง

“จริงค่ะ เหน้ก็ประสาทเสียจะแยแล้ว” เหมือนฝันพยักหน้าหงิกเห็นพ้องกับพ่อแม่ของตัวเองที่สุด “ขนาดไอ้ก็มันจะคืนแหวนยังไม่ยอมรับ ไม่รู้จะอะไรกันนักกันหนา ตัวเองเป็นคนผิดแท้ๆ พอโดนทิ้งแล้วมาไว้วาย”

“แต่คิดแล้วก็อย่างนะ ให้คนเขานินทาตอนงานแต่งงานล้งดีกว่าให้เขานินทาตอนหย่า” มาสฟ้าออกความเห็น “หลังจากนี้ก็จะได้เจอผู้ชายดีๆ กับเขาบ้าง เสียเวลากับคนไม่ดีตั้งหลายปี”

“หมายความว่าไงคะ” เหมือนฝันหันขวับ สำหรับคนอื่นฟังคำพูด

มาสฟ้าแล้วอาจจะคิดว่ามาสฟ้าเพียงปรารถนาเรื่อยเปื่อยไปตามประสา ไม่มีอะไรสลักสำคัญ แต่เหมือนฝันรู้ว่านี่ไม่ใช่แค่การพูดส่งๆ ธรรมดา “หมายความว่าจากนี้ก็มีมันจะเจอผู้ชายคนใหม่หรือคะ พี่ฟ้าเห็นหรือคะว่าเป็นใคร”

“จะเป็นใครก็ไม่ใช่เรื่องที่เราต้องห่วงหรือ” มาสฟ้าหลิวตามองหน้าน้องสาว พร้อมเลื่อนยาแก้แสงก็ไปตรงหน้าเหมือนฝัน “ก็เขาเอาตัวรอดได้แน่ๆ เหลือแต่เรานี้แหละ”

“ฝันหรือคะ ฝันทำไม”

“ไปสร้างเรื่องอะไรเอาไว้อีกหรือไง ทำไมต้องถามพี่เขาอีก” การถามนั้นเปี่ยมไปด้วยการจิกกัดและหมั่นไส้ ที่เหมือนฝันได้แต่หน้าจ้ำ ด้วยไม่กล้าเถียงแม่ของตน

“แม่อ๊ะ!”

ภายในห้องพิเศษของโรงพยาบาล ซึ่งครอบครัวของชายหนุ่ม ทั้งสองถือหุ้นเป็นส่วนใหญ่เกิดความเคลื่อนไหว หรือจะพูดให้ถูกต้องคือหนึ่งในพวกเขาทั้งสองคนเป็นผู้ถือหุ้นส่วนใหญ่ของโรงพยาบาลแห่งนี้ อู้อี้เทียนนั้นไม่นับว่าเป็นทายาทตระกูลจ้าว แม้ว่าเขาจะเกิดจากลูกสาวคนแรกของตระกูลก็ตาม เป็นความซบซึ้งอันชวนให้ปวดหัวแบบครอบครัวคนจีนเท่านั้นที่จะเข้าใจ

“ไปขอโทษเธอเสีย เหมือนฝันไม่ใช่ศัตรูของแก...” อู้อี้เทียนแนะนำญาติผู้น้องของตน ยังไม่ทันที่เขาจะเอ่ยจบ เขาก็ได้รับสายตาคมกริบของจ้าวเวยหลงเป็นของตอบแทน แต่นั่นไม่ได้ทำให้ร่างสูงที่ยังอยู่ในชุดคนไข้ของโรงพยาบาลรู้สึกหวาดกลัวแต่อย่างใด อู้อี้เทียนเพียงมองหน้าจ้าวเวยหลงด้วยสายตาว่างเปล่าไร้ความรู้สึก อย่างคนที่เพิ่งหนีพ้นจากขอบปากนรกมาหมาดๆ ควรจะเป็น ก่อนจะหันหน้าไปมองดวงจันทร์ที่ลอยเด่นสง่าอยู่บนอกหน้าต่าง แล้วปล่อยให้ความคิดของตัวเอง

เองหลุดลอยไปยังคนที่มิใช่ข้อความหมายเดียวกับดวงจันทร์ ใจก็คิดว่า หากจ้าวเวยหลงยังโง่งที่เจ็ดร้อยแล้วยึดมั่นกับชัชชนะจอมปลอมนั้นต่อไป เขาก็คงทำอะไรไม่ได้

“ขอโทษ ขอโทษเรื่องอะไร” จ้าวเวยหลงไม่รู้จริงๆ ว่าเขาทำผิดอะไรต่อยายผู้หญิงประหลาดคนนั้น ตั้งแต่พบหน้าเธอเขายังไม่ได้ทำอะไรให้เธอเลย มีแต่เธอนั้นแหละเอาแต่ทำร้ายเขา แถมตอนนี้ยังหนีเขากลับบ้าน ทิ้งให้เขากระวนกระวายไม่เป็นสุขเพราะเธอก็ นี่ยังไม่รวมเรื่องที่เธอหลอกล่อหัวหน้าบอดี้การ์ดของเขาให้ช่วยเหลือเธอกับพี่สาวจนทั้งสองหนีพ้นจากใต้จมูกของเขาได้

สมกับเป็นผู้หญิงที่เขารักจริงๆ

“มาสฟ้าไม่ใช่คนไม่มีเหตุผล” คู่่อี่เทียนพูดจากมุมมองคนที่อยู่กับหญิงสาวมาตลอดหลายวันก่อนที่จะมาลงเอยด้วยอาการโคม่าอยู่ที่นี่ ซึ่งส่วนหลังนั้นแม้แต่เขาเองก็ไม่แน่ใจเรื่องระยะเวลา รู้แค่เมื่อตื่นมาทั้งมาสฟ้าและเหมือนฝันก็ไม่อยู่ที่นี่แล้วทั้งคู่ แต่ก็คิดว่าแม้แต่เขาที่มีอคติกับมาสฟ้ายังรับรู้ได้ว่าเนื้อแท้แล้วหญิงสาวนั้นไม่ใช่คนเลวร้ายหรือทำอะไรลงไปโดยไม่มีเหตุผล “ฉันรู้ว่าแกไม่ได้ทำอะไรเขา แต่น้องสาวของเขาล่ะ... แกลืมแล้วหรือไงว่าแกทำอะไรไว้ ตอนนี้จะมานึกโทษเขาฝ่ายเดียวได้หรือ”

“ผมก็อยากจะขอโทษ!” จ้าวเวยหลงเถียง “แต่จะให้ทำยังไงในเมื่อเขาหนีไปแล้ว อีกอย่างนะ...อย่ามาเข้าข้างแฟนพี่น้องเลย ถ้าไม่มีพี่สาวเขาช่วยมีเธอเหมือนฝันจะหนีไปได้ ทุกอย่างก็เป็นเพราะมาสฟ้าคอยให้ทำนั่นแหละ”

“นั่นมันเพราะเกคิดจะเคลมมาสฟ้าไม่ใช่หรือไง” คู่่อี่เทียนย้อนถาม ละสายตาจากดวงจันทร์ด้านนอกก่อนวัดสายตาคมกริบกลับมามองหน้าคนอายุน้อยกว่า

แม้ว่าเขาจะนอนโคม่าไปหลายวัน แต่เมื่อฟื้นขึ้นมาแล้ว สิ่งแรก

ที่หลุดออกมาจากปากของอู๋อี้เทียนก็คือชื่อของมาสฟ้า เขายังจำคำพูด
สุดท้ายที่เธอพูดกับเขาก่อนที่เขาจะรดควาได้อยู่เลย ทั้งสีหน้าและ
แววตาของเธอที่ใช้มองเขา น้ำเสียงที่เธอใช้พูดกับเขาหลังจากปฏิเสธ
คำขอแต่งงานของเขา อู๋อี้เทียนจำมันได้ทั้งหมด

‘คุณกำลังจะตายคะ อี้เทียน’

มาสฟ้ากระซิบเสียงเครือด้วยความกลัวจากก้นบึ้งของหัวใจ
ขณะที่เธอแนบแก้มไว้กับปากกว้างของเขา ผู้ที่เธอทำนายว่าชีวิตของเขา
กำลังจะจบสิ้น จากนั้นร่างบอบบางของหญิงสาวจึงผละออกห่าง ก่อน
ยกมือขึ้นแตะแก้มสากกระคายของเขา ตามด้วยการกระซิบเสียงค่อยๆ ที่
ทำให้ห้องใต้ของอู๋อี้เทียนหดเกร็ง พลอยรู้สึกพรันพริ้งต่อคำกล่าวนั้น
ของหญิงสาวไปด้วยอีกคน

‘คุณไม่น่ามาที่นี่เลย ฉันขอโทษคะอี้เทียน ฉันทำได้เท่านั้นจริงๆ’

‘ไปขอโทษเขาเถอะ มาสฟ้าไม่ใช่คนไร้เหตุผล’ อู๋อี้เทียนพูดคำ
เดิม ยังมั่นใจในตัวของเขาแม้ว่าเขาจะรู้จักเธอเพียงผิวเผิน และถูก
เธอปฏิเสธคำขอแต่งงานอย่างไม่ดีอีกต่างหาก แต่ถึงอย่างนั้น...ก็
ไม่สามารถเปลี่ยนความรู้สึกที่เขามีต่อเธอได้ “ยอมรับผิดแล้วรีบจบเรื่อง
ให้เร็ว แกทำนองเขาเจ็บ จะถูกเขาเอาคืนนิดๆ หน่อยๆ ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่
อะไร”

‘นี่ที่คิดจริงๆ เหมอว่าเรื่องมันจะง่ายแบบนี้’

“อย่าไปไปหน่อยเลยน่าเวรหลง ทั้งฉันทั้งแกรู้ดีว่าถ้ามาสฟ้า
ต้องการจะเล่นงานพวกเรา เขาทำได้ยิ่งกว่านี้ นี่เขาแค่สั่งสอนแกหรอก
ไม่ว่าถ้าแกยอมทิ้งศักดิ์ศรีใดๆ ที่ได้มาพร้อมตำแหน่งผู้นำตระกูลของ
แกเอง มาสฟ้าอาจจะยอมช่วยแก้อ້น้องสาวของเขาก็ได้” อู๋อี้เทียนบ่น
จ้าวเวรหลงไปหนึ่งยกอย่างหมดความอดทน เข้าใจว่าตอนนี้เจ้าเวร-
หลงกำลังโกรธจึงอาจจะอยู่ห่างๆ แต่ก็ไม่ใช้เวลามานั่งหาว่าใคร
เป็นคนที่ถูกหรือผิด “แกอยากได้ตำแหน่งผู้นำตระกูลจ้าวไม่ใช่เหรอ”

“ผมเป็นผู้นำตระกูลจ้าวอยู่แล้ว” จ้าวเวยหลงเบ้หน้า ไม่เข้าใจว่าทำไมจู่ๆ คู่อั้เทียนจึงยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูด แต่เมื่อหันไปสบเข้ากับสายตาเจ้าเล่ห์ของคู่อั้เทียน จ้าวเวยหลงก็ฉลาดพอที่จะเข้าใจเรื่องราว “ที่จะแย่งตำแหน่งกับผมหรือ แค่ว่าเพราะผู้หญิงคนเดียวเนี่ยนะ”

“มาสฟ้าไม่ใช่แค่ผู้หญิงคนเดียว” น้ำเสียงของคู่อั้เทียนนั้นเหนียวเหนียว ไม่สบอารมณ์กับคำพูดเมื่อครู่ของจ้าวเวยหลง “ครึ่งหน้าฉันได้ยื่นแกเรียกมาสฟ้าแบบนี้ อีก ฉันจะตัดลิ้นแกออกมา”

“โทษที ผมไม่ได้ตั้งใจ” จ้าวเวยหลงแน่นปากแน่น เขาไม่ได้ตั้งใจที่จะเรียกมาสฟ้าด้วยถ้อยคำดูถูกแบบนี้ “แต่ถามจริง พี่ใจเย็นยกตำแหน่งผู้นำตระกูลจ้าวให้ผมได้ตั้งหลายปี แต่จู่ๆ จะลุกขึ้นมาทวงตำแหน่งกับผมเพราะผมไปยุ่งกับมาสฟ้า แบบนี้ไม่บ้าไปหน่อยหรือ”

“ฉันบอกแกตอนไหนว่าฉันจะแย่งตำแหน่งبابออะไรกับแก”

“พี่แบล็กเมล์ผม” จ้าวเวยหลงรู้ว่าคำพูดและสายตาคู่อั้เทียนใช้มองเขานั้นหมายความว่าอย่างไร “พี่จะบังคับให้ผมไปง้อเหมือนฝันแล้วอาจจะกดดันให้ผมทำอย่างอื่นที่พี่ต้องการอีก และถ้าผมไม่ทำหรือทำไม่สำเร็จ ที่ก็จะแย่งตำแหน่งผู้นำตระกูลจ้าวไป ผมพูดถูกไหม”

“จะเรียกแย่งได้ยังไง ในเมื่อมันควรเป็นของฉันมาตั้งแต่ต้น”

“ก็นั่นแหละ! พี่แบล็กเมล์ผมชัดๆ”

“เข้าใจอะไรง่าย ๆ แบบนี้ก็ดี” คู่อั้เทียนว่าพลางพยักหน้าเบาๆ กับตัวเอง ก่อนจะหรีตามองญาติพี่น้องที่เพิ่งกล่าวหาเขาด้วยข้อหาร้ายแรงอย่างการแบล็กเมล์ด้วยสายตารู้เท่าทัน “แล้วก็อย่ามาแก่งทำเหมือนฉันบังคับแก คิดว่าฉันไม่รู้หรือว่าแกส่งคนสะกดรอยตามเขาไม่ให้ฉลาดสายตานั้น”

“ก็ทำจริง” จ้าวเวยหลงยกไหล่ เรื่องให้คนของเขาติดตามเหมือนฝันนั้นไม่ใช่ความลับอะไร คู่อั้เทียนจะรู้ก็ไม่แปลก “อย่าบอกนะว่าพี่โกรธผมเรื่องนี้ด้วย”

“จะทำอะไรก็เรื่องของแก แค่อายุ่งกับมาสฟ้าเป็นพอ” อุ๊อึ่เทียน เตือนจ้าวเวยหลงเสียงเฉียบ ถ้าตอนนี้สังขารของเขาคำนวณ ไม่มีทางที่อุ๊อึ่เทียนจะอดทนอยู่ห่างมาสฟ้าแบบนี้ “เรื่องของฉันกับมาสฟ้า ฉันจัดการเอง”

“ผมเองก็อยากจะทำอะไรเหมือนกันว่าเรื่องมันไม่ง่ายแบบนี้หรือหอก ต่อให้ผมจะเต็มใจบินไปหาเหมือนฝันหรือต้องไปเพราะถูกบีบบังคับ ไม่ว่าจะอย่างไรมันก็ยากทั้งหมด” จ้าวเวยหลงเฉลอชักสีหน้าก่อนจะยกมือขึ้นเสยผมเพื่อระบายความหงุดหงิด ทว่าทำเช่นนั้นแล้วกลับไม่ช่วยให้เขารู้สึกดีขึ้นกว่าเดิมเลย “พี่เพิ่งฟื้นขึ้นมาอาจจะยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง ตอนนี้เรื่องมันบ้าไปใหญ่แล้ว พ่อแม่ของเหมือนฝันก็รู้เรื่องทั้งหมดแล้วเหมือนกัน แล้วบอกตามตรงนะ...ผมไม่คิดว่าพวกเขาจะพุดถึงพวกเราในทางที่ดีหรือหอก”

“แกหมายถึงตัวเองคนเดียวหรือเปล่า ฉันไม่ได้ทำอะไรไม่ดีกับเขาสักหน่อย”

“อย่าเข้าข้างตัวเองไปหน่อยเลยนะ มาสฟ้าของพี่เขาก็คงร้ายพอกับน้องเขานั่นแหละ ไม่อย่างนั้นพี่จะมาอยู่สภาพนี้ทั้งที่เพิ่งบอกรักเขาไปหรือ” จ้าวเวยหลงย้อนคืนด้วยความมั่นใจได้ญาติผู้ใหญ่ที่ตนรู้มาจากคนในบ้านว่าก่อนที่อุ๊อึ่เทียนจะประสบอุบัติเหตุ นั้นเกิดอะไรขึ้นบ้าง ไหนจะภาพจากกล้องวงจรปิดอีก พุดง่าๆ ก็คือไม่ว่าอะไรที่อุ๊อึ่เทียนและมาสฟ้าคุยกัน จ้าวเวยหลงรู้เรื่องทั้งหมด

“ฉันขอเขาแต่งงาน ไม่ได้บอกรัก” อุ๊อึ่เทียนแย้งก่อนจะถอนหายใจ หวนนึกไปถึงช่วงเวลาสุดท้ายที่เขาใช้ร่วมกันกับมาสฟ้า แล้วก็รู้สึกค้นยุบยิบที่หัวใจขึ้นมาประหลาด ทว่าไม่สามารถอธิบายได้ว่าทำไมเขาถึงรู้สึกเช่นนั้น มันไม่ใช่ความโกรธหรือน้อยใจ เป็นความสับสนที่ไม่มีชื่อเรียก

อุ๊อึ่เทียนรับรู้ได้จากที่คุยกันว่ามาสฟ้าเองก็รู้สึกต่อเขาไม่น้อย

แม้ว่าจะไม่เท่ากับความรู้สึกที่เขามีให้เธอ ทว่าคู่อี๋เทียนก็มั่นใจว่าอีกฝ่ายก็ชอบเขา และเพราะอย่างนั้นเขาถึงไม่เข้าใจว่าทำไมเธอถึงสามารถทิ้งเขาลงง่ายๆ ได้อย่างเลือดเย็นแบบนี้

“เรื่องพ่อแม่เขาโกรธแค้นไม่ใช่ปัญหาของฉัน เรื่องที่มาสฟ้าทิ้งฉันก็ไม่ใช่ปัญหาของแกเหมือนกัน เพราะฉะนั้นตอนที่แกไปเจอเขาก็หุบปากให้สนิท ไม่อย่างนั้นแกจะต้องเสียใจ”

แสงไฟวูบวาบรอบกายและเสียงกริ๊ดร้องนั้นไม่ดังเข้าไปถึง

ในโสตประสาทของร่างสูงที่เพิ่งกระเด็นออกมาจากซากรถ คู่อี๋เทียนกระเด็นมาอยู่กลางถนนท่ามกลางเสียงล้อรถเบียดถนนเพราะการเบรกกะทันหัน ทว่าสิ่งเดียวที่คู่อี๋เทียนรับรู้กลับเป็นสายฝนแสนบางเบาที่ตกลงมากระทบใบหน้า และท้องฟ้าที่มีดหม่นเบื่อบนที่ไร้วิหวิวของพระจันทร์ที่เขาเคยเห็นก่อนหน้านี้

ท้องฟ้าตรงหน้าของคู่อี๋เทียนนั้นมีดหม่นเหมือนกับหมดหวังที่จะมีชีวิตรอด แต่คู่อี๋เทียนก็ยังฝืนตัวเอง พยายามสูดหายใจเข้าปอดอีกเฮือก...และอีกเฮือก...

เขาอยากลืมตาให้นานกว่านี้อีกหน่อย เมื่อว่าสิ่งที่เขาเฝ้ารอคอยจะโผล่มาให้เห็นหากว่าเขาต้องตายลงไปตอนนี้จริงๆ และความหวังของชายหนุ่มก็เป็นจริง เมื่อก่อนเมฆค่อๆ เคลื่อนตัวกระทั่งเผยให้เห็นเสี้ยวหนึ่งของดวงจันทร์ สิ่งสุดท้ายที่คู่อี๋เทียนอยากจะทำหากว่าเขาต้องเอาชีวิตมาทิ้งที่นี่

ชายหนุ่มมองพระจันทร์ผ่านสีแดงของเลือดที่หยดเข้ามาในดวงตา คู่อี๋เทียนมองเห็นดวงจันทร์ที่ลอยเด่นอยู่บนฟ้า รู้สึกเหมือนกับว่ามาสฟ้ากำลังมองเขาด้วยสายตาแสนเวทนาจากบนนั้น

คิดดังนั้นคู่อี๋เทียนก็ได้แต่ยิ้มเยาะเย้ยพระจันทร์ตอบกลับไปพร้อมกันตาไปถึงคนที่ชื่อความหมายเดียวกับดวงจันทร์ในใจ

‘ยายแม่ मद’

และพระจันทร์ก็เป็นสิ่งสุดท้ายที่อุ๊อ๊อเทียนรับรู้ก่อนที่เปลือกตาของเขาจะปิดลง พร้อมลมหายใจสุดท้ายของชายหนุ่ม... ผู้มีดวงชะตาว่าจะเสียชีวิตตั้งแต่อายุยังน้อย

เสียงเพลงที่ดังก้องนั้นไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้ใบหน้างามของ มาสฟ้าบิดเบ้ เธอรู้สึกเหมือนถูกดึงออกมาจากวงค์ หรือจะเรียกว่า นิमितที่โหดร้ายกับหัวใจของเธอที่สุดที่เธอเคยเห็นมา ตั้งแต่รู้ตัวว่าเธอนั้นมีความสามารถพิเศษ ที่แรกภาพลมหายใจสุดท้ายของชายหนุ่มนั้นเกิดขึ้นเมื่อหลายปีก่อน ก่อนหน้าที่เธอจะได้พบกับอุ๊อ๊อเทียนตัวเป็นๆ ที่สิงคโปร์หลายปี แต่เมื่อเธอได้พบกับเขา... จนกระทั่งวันที่นิมิตจะกลายเป็นจริง นิमितนี้ของเธอก็ไม่เคยหายไปเลย ตอนนั้นมันเปลี่ยนจากนิมิตแล้วกลายมาเป็นฝันร้ายที่หลอกหลอนมาสฟ้าอยู่ทุกคืน

แต่ตอนนี้สิ่งที่รบกวนเธอที่สุดไม่ใช่ภาพของอุ๊อ๊อเทียนนอนหายใจ รวยรินอยู่บนถนน แต่เป็นภาพต่างๆ ที่ประดังประเดเข้ามาในหัวเธอ เหมือนทุกครั้งที่อยู่ท่ามกลางคนหมู่มากต่างหากที่ทำให้มาสฟ้ามีสีหน้า ย้ำแยะเช่นนี้ ทว่าหญิงสาวก็ไม่มีทางเลือกมากนักเพราะว่าหากเธอไม่มารับเหมือนฝันก็ไม่มีคนอื่นแล้ว

คุณแม่ผู้น่ารักของเธอได้ประกาศกร้าวเอาไว้ตั้งแต่ช่วงแรกที่เหมือนฝันออกเกี่ยวกับอิงจันทร์ขนาดเมานักจนไม่สามารถกลับบ้านเองได้ ว่าท่านจะไม่ข้องเกี่ยวกับคนเม่าพวกนี้เป็นอันขาด และตั้งใจจะใช้เวลาช่วงกลางคืนกับสามีสุดที่รักของท่าน เอาจริงๆ มาสฟ้าไม่เชื่อ คำอ้างนั้นเท่าไร เพราะปกติพ่อกับแม่ของเธอก็ตัวติดกันอยู่แล้ว ที่ท่านชิงบอกแบบนี้เพราะชี้แจงจะมารับคนเม่าพวกนี้ต่างหาก

“พี่ฟ้า!” คนเม่าทั้งสองร้องเรียกมาสฟ้าแข่งกับเสียงเพลง ก่อนดึงร่างบอบบางของหญิงสาวที่อยู่ในชุดกระโปรงเข้ารูป ที่แม่จะเฝ้ายวน

ใจไม่เท่าสาว ๆ คนอื่นในร้านแต่ก็พูดไม่ได้ว่าด้อยกว่าลงไปนั่งร่วมโต๊ะ

“ฟ้า ๆ คนดีของก็” อิงจันทร์เองก็โถมตัวเข้ามาสวมกอดมาสฟ้าอย่างแสนคิดถึง ทั้งที่พวกเขาเพิ่งเจอกันไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนตอนที่อิงจันทร์ไปรับเหมือนฝันที่บ้าน ก่อนลงเอยด้วยการที่อิงจันทร์จอดรถทิ้งไว้ แล้วให้ลุงคง คนขับรถบ้านเหมือนฝันมาส่งพวกเขา “คนงามของเพื่อน ออกจากบ้านมาได้เสียทีนะ”

“ทำไมเมากันเร็วแบบนี้” มาสฟ้าดันร่างบางของอิงจันทร์ออกห่าง กวาดตามองร่างระหงของเพื่อนน้องสาวซึ่งก็นับว่าเป็นเพื่อนของเธอเหมือนกันด้วยความกังวลก่อนกวาดตามองรอบโต๊ะ มั่นใจว่าเหมือนฝันบอกว่าจะมีเพื่อนมานั่งสังสรรค์มากกว่านี้ “แล้วคนอื่นล่ะ”

“ผิวมาตามกลับมาไปหมดละ” เหมือนฝันตอบเสียงอ้อแอ้ ภาพน้องสาวที่กำลังยกแก้วเหล้าเทเข้าปากนั้น ทำให้มาสฟ้าได้แต่ถอนหายใจเฮือกแล้วเฮือกเล่าอย่างไม่รู้จะทำอย่างไรกับคนตรงหน้า เธอทั้งสองคนต่อไปดี

“เหลือเท่าที่เห็นนี่แหละค่ะ”

“แล้วเราไม่คิดที่จะกลับบ้านเองเลยหรือยัง” มาสฟ้าบ่นโดยไม่คาดหวังที่จะได้คำตอบจากทั้งเหมือนฝันและอิงจันทร์ หญิงสาวเพียงหันไปเรียกเด็กเสิร์ฟที่คอยดูแลโต๊ะของเหมือนฝันอยู่ก่อนแล้วเข้ามาเช็กบิล เมื่อหญิงสาวในชุดบริการผลไป มาสฟ้าจึงหันมาสนใจเหมือนฝันและอิงจันทร์ต่อ

“คิดถึงฟ้าจัง ทำไมไม่มาหาเราเลย”

“ก็เพิ่งมารับก็ไปส่งบ้านเมื่อวันก่อนนี่แหละ” มาสฟ้าเห็น้อยใจกับเพื่อนคนนี้ของตนจริงๆ แต่เมื่อระลึกได้ว่าอิงจันทร์เพิ่งเผชิญกับอะไรมา หัวใจของเธอก็อ่อนโยบ ทำได้เพียงประคองร่างบอบบางของเจ้าหล่อนกลับไปนั่งบนเก้าอี้ “นั่งดีๆ ขอเราจ่ายเงินก่อน เดี่ยวพากลับบ้าน”

“ฟ้าใจดีจัง” อิงจันทร์หลับตาพริ้มขณะเอ่ยปากชมเพื่อน ส่วนเหมือนฝันนั้นหลับพับไปตั้งแต่เห็นมาสฟ้ามาถึงโต๊ะแล้ว

“ก็ฟ้ารักก็โง่งง” ปากเอ่ยเช่นนั้นแต่มาสฟ้ากลับสายตีสระเบาๆ อย่างระอาใจเกินจะเอ่ยออกมาเป็นคำพูด มองหาเด็กเสิร์ฟคนเดิมแต่ก็ต้ออูทานออกมาเบาๆ เมื่อจู่ๆ อิงจันทร์ก็ร่วงลงไปกองอยู่แทบพื้น “กรี!”

“ฟ้า...” เสียงอ้อแอ้ของคนเมาร้องเรียก “เราปวดจี๋”

“รออีกนิดได้ไหม เดี่ยวแวะเข้าห้องน้ำต่อนอกไป”

“รอไม่ได้” อิงจันทร์อ้อนวอนมาสฟ้ากึ่งบังคับ “ต้องไปเดี๋ยวนี้”

“แต่ว่าฝัน...”

“พี่ฟ้าไปเลย ฝันไหว” เหมือนฝันที่ไม่รู้ว่าพื้นคืนสติตอนไหนนั้น เต็งตัวมานั่งเรียบร้อยแล้ว แม้ว่าการนั่งที่ว่าจะเป็นการใช้มือยึดตัวไว้กับพนักพิงเก้าอี้อย่างทุลักทุเล แต่ก็พอที่จะทำให้มาสฟ้าเบาใจได้เปลาะหนึ่ง

“อย่างนั้นอยู่นี่นะฝัน อย่าไปไหน” มาสฟ้าพยักหน้ารับ ขณะดึงอิงจันทร์ขึ้นเพื่อพาเจ้าหล่อนไปเข้าห้องน้ำ “เดี๋ยวพี่กลับมา”

“ทำอย่างกับฝันจะไปไหนได้อย่างนั้นแหละ” เหมือนฝันตอบพี่สาวเสียงอ้อแอ้ ลำพังตอนนี้แค่จะบังคับตัวเองนั่งให้ตรงได้ยังลำบาก เรื่องคิดจะลุกขึ้นมาเดินร่อนนั้นลืมไปได้เลย “ฝันอยู่นี่ ไม่ไปไหนคะ”

ได้ยินดังนั้นแล้ว มาสฟ้าก็ลากอิงจันทร์ผ่านฝูงชนที่เริ่มทยอยกลับเพราะใกล้เวลาปิดร้านไปยังห้องน้ำได้ ด้วยความช่วยเหลือของสาว ๆ หลายคนเห็นว่าเธอนั้นทุลักทุเลเพียงใดกับการกึ่งพยุงกึ่งลากเพื่อน กระทั่งมีคนยอมให้แขนควมเข้าห้องน้ำก่อนจนมาสฟ้าได้แต่ผงกศีรษะขอบคุณทุกคนไปตลอดทาง

“ขอบคุณนะคะ ขอบคุณนะคะ”

“ไม่เป็นไรคะพี่ เพื่อนที่ทำจะรอไม่ไหวแล้ว เขาก่อนเลย” หนึ่ง

ในสาว ๆ ที่ต่อคิวเข้าห้องน้ำบอกลอย่างใจดี ทว่าสายตาก็เธอใช้กวาดมองอิงจันทร์นั้นกลับเต็มไปด้วยความสงสัยและเวทนานิด ๆ ซึ่งมาสฟ้าไม่นึกโกรธเพราะว่าหากเป็นเธอที่เห็นภาพนี้ เธอก็คงรู้สึกไม่ต่างกันมากนัก

“ขอบคุณนะคะ” เสรีจแล้วมาสฟ้าก็จัดแจงอัดอิงจันทร์เข้าไปในห้องน้ำห้องหนึ่งที่ว่างอยู่ ออกแรงปล้ำกับคนเมมาอยู่นานกว่าที่มาสฟ้าจะจับให้อิงจันทร์ลงไปนั่งบนชักโครกได้ ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่เห็นความพยายามของเธอเลย เพราะทันทีที่มาสฟ้าจะมีออกห่างตัว อิงจันทร์ยกมือขึ้นผลักไหล่บางแล้วบอกลเสียงอ้อแอ้

“ฟ้าออกไป เราจะฉี”

“ก็ฉีเลย”

“ไม่ได้” อิงจันทร์โบกมือพัลวัน แล้วดันร่างบอบบางของมาสฟ้าแรงขึ้นกว่าเดิม จนมาสฟ้าต้องยอมถอยออกมาจากห้องน้ำก่อนลงกลอนล็อกประตูห้อง ปล่อยให้มาสฟ้าได้แต่ยืนมองประตูตาปริบ ๆ

“หนูว่าได้ป็นห้องน้ำแน่” เสียงนั้นเป็นเสียงพูดของคนละคนกับก่อนหน้านี้ แต่เจ้าหล่อนก็น่าจะเห็นเหตุการณ์ทุกอย่างมาตั้งแต่ต้น ทำให้มาสฟ้าทำได้เพียงแต่หันไปส่งยิ้มแหย่ ก่อนจะต้องชะงักเมื่อมองผ่านกระจกไปด้านนอกแล้วเห็นร่างสูงที่แสนคึกคักในความทรงจำยืนสง่าอยู่นอกร้าน ห่างจากเธอเพียงฟากถนนกันเท่านั้น คนเดียวที่อยู่ในนิมิตและฝันร้ายทุกๆ คืนของเธอ เธอไม่มีทางจำผิดไปแน่

“อ้อเหียน! อ้อเหียน!” มาสฟ้าตะโกนเรียกชื่อของเขา ก่อนจะพยายามเบียดคนที่ออกันอยู่หน้าร้านออกไปหาร่างสูง ทว่าระยะทางสั้น ๆ นั้นกลับยาวนานเหลือเกินในความรู้สึกของหญิงสาว เขาอยู่ห่างเธอแค่นี้แท้ ๆ แต่ทำไมการไปหาเขาถึงได้ยากเหลือเกิน

หัวใจของมาสฟ้าเต้นแรง คิดว่านิมิตของเธอนั้นอาจจะผิดพลาดไป หรือไม่ก็เธออาจจะเห็นภาพหลอนเพราะคิดถึงเขามากเกินไป ทว่า

ยังไม่ทันที่เธอจะได้หาคำตอบว่าภาพที่เห็นเมื่อครู่นี้เป็นเขาจริงๆ หรือว่าเธอหลอนไปเอง เพราะเมื่อเธอออกมายืนอยู่ขอบถนนสำเร็จ ร่างสูงของชายหนุ่มก็หายไปจากครรลองสายตาเสียแล้ว นั่นทำให้มาสฟ้าได้แต่สูดลมหายใจเข้าปอดหนักๆ เพื่อตั้งสติ พยายามบอกตัวเองว่าเธอคงสับสนเห็นคนอื่นเป็นอู้อี้เทียนไปเอง ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็ยังไม่เลิกสอดส่ายตามองหาชายหนุ่มอยู่ดี โดยที่มาสฟ้าก็ไม่รู้ว่าหากผู้ชายที่เธอเห็นนั้นเป็นอู้อี้เทียนขึ้นมาจริงๆ เธอจะทำอย่างไรต่อไป

จวนเจียนที่มาสฟ้าจะถอดใจแล้วหันกลับเข้าไปในร้าน สัมผัสอ่อนโยนตรงคอทั้งสองข้างทำให้เธอสะดุ้งโหยง มันทำให้มาสฟ้าหมุนตัวกลับมาพร้อมหัวใจที่เต้นกระหน่ำในอก พลันหยาดน้ำตาก็เอ่อคลอขึ้นมาที่ขอบตา จมูกแสบร้อน พลอยรู้สึกว่าจะหายใจลำบากขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ แต่สิ่งเหล่านั้นไม่สำคัญเลยเมื่อเทียบกับใบหน้าคมคายของผู้ชายตรงหน้าของเธอ

“อู้อี้เทียน”

“ไฮ...”

เสียงทุ้มนั้นดังกระหึ่มในความรู้สึกของมาสฟ้า แม้ว่าอู้อี้เทียนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงปกติ ตาคมกริบนั้นกวาดมองใบหน้างามหยดของคนใจร้ายด้วยความคิดถึงสุดหัวใจก่อนที่เขาจะสามารถห้ามตัวเองได้ ยิ่งมาสฟ้าอยู่ตรงหน้าเขาแบบนี้ อู้อี้เทียนยิ่งตระหนกได้ว่าที่ผ่านมานั้นเขาคิดถึงเธอมากกว่าที่เขาคิดเอาไว้เสียอีก

“คุณยังไม่ตายหรือคะ”

“ทำไม ผิดหวังหรือ” ยิ้มยิ้วนั้นปรากฏขึ้นบนหน้าหล่อเหลาแววตาคมกริบที่มองมาสฟ้าเองก็แข็งกร้าวขึ้นเล็กน้อยเพราะคำถามนั้นของหญิงสาว แต่เขากลับเคลื่อนไหวมือสากระคายขึ้นมาลูบแก้มเนียนของมาสฟ้า แสดงออกถึงความเสนาหาไม่คิดปิดบัง “หรือว่าคิดถึงผม”

มาสฟ้าอยากจะทำตามคำถามนั้น แต่ตอนนี้ได้สัมผัสไออุ่นจาก

เขาโกสัว แบบนี้ มันทำให้เธอไม่เข้มแข็งพอที่จะประกอบคำพูดทั้งหลาย
แหล่งที่อดีตอันอยู่ในอกออกมาเป็นคำพูดได้ เพียงได้ยินเสียงของเขา
สัมผัสเขาอยู่บนผิวกาย... ยืนยันให้รู้ว่าเขายังมีชีวิตอยู่ น้ำตาที่เธอนั้น
พยายามสะกดกลั้นไว้ก็พร้อมใจกันไหลบ่าออกมานองหน้า สิ่งเดียวที่
มาสฟ้าพอจะทำได้ก็คือการโถมตัวเข้าไปกอดร่างสูงตระหง่านของชาย
หนุ่มเอาไว้แน่นอย่างหาที่พึ่ง เธอกอดเขาด้วยเรี่ยวแรงทั้งหมดที่เธอมี
พร้อมทั้งบะซ้ออื่นให้ตรงชอกคอของเขาไปพร้อมกัน

“เป็นคุณจริงๆ ด้วย”

อู่อู่เทียนไม่ได้เตรียมใจมาว่าเขาจะถูกมาสฟ้ากอดแน่นในนาที่
แรกที่ทั้งคู่กลับมาพบหน้ากัน ไม่คิดว่าหลังจากเธอไม่รับรักเขาทั้งยัง
บอกว่าเขาจะตาย เธอจะกอดเขาแน่นเหมือนคนที่รักเขาหมดหัวใจแบบ
นี้ ดังนั้นเขาจึงต้องใช้เวลาจิตใจหนึ่งเพื่อทบทวนเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนเขา
จะค่อยๆ ยกมือขึ้นโอบสะโพกมัน กอดตอบคนที่รัดเขาไว้ด้วยท่อนแขน
เล็ก ๆ กระจ้อยร่อยของเธอ ซึ่งการกระทำนั้นของมาสฟ้าทำให้หัวใจไม่
รักดีของอู่อู่เทียนเต้นผิดจังหวะนิดๆ

ซึ่งนั่นทำให้เขาอยากจะเตะตัวเองแรงๆ สักที โทษฐานที่เป็นไอ้
ขี้แพ้จอมใจง่ายที่ได้รับเพียงแค่งอดเดี่ยวจากมาสฟ้า เขาก็พร้อมที่จะ
กลับไปสยบอยู่แทบเท้าของเธออีกครั้ง ทว่าสิ่งที่เขาทำจริงๆ นั้นกลับ
เป็นเพียงการแน้มปากแน่น แล้วกระชับอ้อมแขนของตัวเองที่โอบสะโพก
มันของมาสฟ้าให้แน่นขึ้นอีกหน่อย ตามด้วยประทับจูบหนักๆ ที่ขมับ
ของหญิงสาวด้วยความรู้สึกแสนรักใคร่แบบที่คำพูดใดๆ ในโลกนี้ก็
อธิบายสิ่งที่เขารู้สึกตอนนี้ไม่ได้

“ถ้าไม่ใช่ผมแล้วคุณคิดว่าเป็นใครล่ะ หือ”

“ฉันคิดว่าฉันคงเห็นภาพหลอนไปเอง” มาสฟ้าตอบเสียงอู่อู่ทั้ง
น้ำตา ยังไม่ยอมเชื่อว่าคุณคนในอ้อมกอดเธอนั้นจะเป็นอู่อู่เทียนจริงๆ
“ไม่ก็เป็นความฝัน”

“ผมไม่ใช่ภาพหลอน แล้วก็ไม่ใช่ความฝัน” เสียงหัวนั้นเอ่ยอย่างหนักแน่น พร้อมกับดันร่างระหงของมาสฟ้าออกห่างตัว ที่แม้ว่าหญิงสาวจะยังอึดอดไม่ยอมผละจากเขา แต่มาสฟ้าก็ไม่มีทางเลือกอื่น ต้องจำยอมปล้ำอยู่ใ้เทียนออกจากอ้อมแขน

“ฉันแค่ไม่ยอมเชื่อเฉยๆ ค่ะ” มาสฟ้าสะอึกสะอื้น แต่หน้าของเธอพอดูขึ้นมาได้หน่อยเพราะได้คู่อั้เทียนคอยช่วยเช็ดน้ำตาให้ “ที่ฉันเห็นคุณตอนแรกฉันคิดว่าคงเพราะตัวเองคิดถึงคุณมากเกินไปจนเห็นภาพหลอนไปเอง”

คำพูดที่มาสฟ้าเอ่ยนั้นไม่ใช่เพื่อเจตนาเอาใจหรือพะเน้าพะนอชายหนุ่ม แต่เป็นความจริงที่เธอบอกกับตัวมาตลอดระยะเวลาที่คิดว่าเขาได้จากเธอไปแล้ว แต่คนฟังกลับนิ่งซึ่งไปครู่หนึ่ง ยากที่จะบอกกว่าเขานั้นรู้สึกอย่างไรกับคำพูดนั้นของมาสฟ้า กระทั่งคู่อั้เทียนเม้มปากแน่นอย่างสะกดอารมณ์แล้วว่า

“ครั้งหน้าที่คุณพูดแบบนี้ คุณจะได้ลงเอยบนเตียงของผม” คราวนี้เป็นมาสฟ้าที่เกิดอาการบ๊อไปไม่เป็นบ้าง ยิ่งเขาพูดด้วยเสียงทุ้มต่ำแสนร้าวใจแบบนี้ แก้มของหญิงสาวก็พลันซับสีเลือดขึ้นมานิดๆ ด้วยความกระดากอาย

“ฉันไม่...”

“ผมรู้ว่าคุณไม่ได้ตั้งใจ แต่ก็อย่างที่คุณรู้ว่าผมคิดไม่ชื่อกับคุณมาตั้งแต่ต้น เพราะฉะนั้นระวังตัวไว้ นะครับ”

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ”

“ไม่ต้องขอโทษ” เขาว่าหน้าตาย ก่อนจะกระแทกลมหายใจแรงแล้วก้มหน้าลงไปประทับจูบหนักๆ ที่มุมปากอ้อมหนึ่งครั้งอย่างไม่อาจห้ามใจ “ผมชอบ”

“คุณมาที่นี่ทำไมคะ” ผู้ที่ดูเหมือนจะเป็นคนเดียวตั้งคำถามนั้นเห็นจะเป็นมาสฟ้า เพราะทันทีที่ได้ฟังคำถามคู่อั้เทียนกลับจ้องมอง

หญิงสาวด้วยสายตาไม่อยากเชื่อ พร้อมกับคว้าเข็มที่ขมวดมุ่นเข้าหากัน ด้วยเขามั่นใจว่าเธอต้องรู้อยู่แล้วอะไรที่พาเขามาที่นี่ ทว่ามาสฟ้ากลับมองเขาตาใส แสดงออกให้เห็นว่าเขาไม่รู้จริงๆ จึงถามเขาแบบนั้น

“ผมคิดว่าคุณจะรู้อยู่แล้วเสียอีก” ชายหนุ่มกะพริบตา ก้มหน้าสปรดากลมโตของคนที่ตัวเล็กแล้วพูดต่อ “ผมก็ต้องมาหาคุณอยู่แล้วสิ”

“อ้อ อย่างนั้นหรือคะ”

“ก็ต้องแบบนั้นอยู่แล้วสิ ที่นี้มีอะไรน่าสนใจนอกจากคุณกัน”

“รู้แล้วค่ะ” มาสฟ้าคว้าหมับที่ท่อนแขนแกร่ง หวังให้เขาลดถ้อยคำที่ชวนให้หัวใจเธอเต้นผิดจังหวะลง “ไม่ต้องพูดก็ได้ค่ะ”

“จั้นหรือ เมื่อกี้คุณยังสงสัยอยู่เลยนี่นา” คู่อู่เทียนเลิกคิ้วสูง ตาก็มองมาสฟ้าไม่คลาดไปไหน “ไม่อยากให้เข้าใจผิดเป็นอย่างอื่น เรามีอะไรให้ต้องคุยกันอีกมากแต่ไม่ใช่เรื่องไร้สาระพรรค์นี้”

“หรือคะ” มาสฟ้าเป็นฝ่ายจ้องเขาด้วยสายตาสับสน จำไม่ได้ว่าระหว่างทั้งคู่นี้มีเรื่องอะไรที่ต้องปรับความเข้าใจกันอีก “เรื่องอะไร”

“หลายเรื่องเลยละ” คู่อู่เทียนกระตุกยิ้มเจ้าเล่ห์ พลางใช้หัวนิ้วโป้งลูบแก้มนวลของมาสฟ้า พร้อมกวาดตามองไปที่หัวหน้างามก่อนจะมาหยุดที่กิลิปปากอิมของหญิงสาว เขาจ้องปากสีระเรื่อของเธอด้วยสายตาหลงใหล โดยไม่รู้เลยว่าสายตาลุ่มหลงของเขานั้นกำลังทำให้ท้องไส้ของมาสฟ้าปั่นป่วนเพียงไร

“แต่คุณตายแล้ว” มาสฟ้าหลบหายใจหนักเข้าปอดเพราะถูกสายตาร้อนแรงของคู่อู่เทียนกวาดมองไปที่ว่าง หรืออาจจะเพราะฤทธิ์จวบหนักๆ ที่ได้รับอย่างไม่ทันตั้งตัวเมื่อครู่ด้วย

“อ้ออ้อ” คู่อู่เทียนครางในลำคอ ก่อนลดีไบหน้าลงมาจวบกิลิปปากงามอีกหนอย่างไม้อาจห้ามใจ “คิดถึงคุณจัง”

“คะ”

“คุณต้องกลับบ้านแล้ว ผมจะไปส่ง” ชายหนุ่มสั่งเสียงห้วนจัด

ไม่เปิดช่องให้มาสฟ้าได้ต่อรอง แต่กระนั้นเธอก็ไม่สามารถโอนอ่อนตามคำสั่งของชายหนุ่มได้อยู่ดี

“ไม่ค่ะอ๊ะเตียน ฉันมารับเหมือนฝันกับเพื่อน” มาสฟ้าผวาถอยหลัง กว่าที่จะจำได้ว่าเธอมาที่นี่เพื่อรับเหมือนฝันกับอิงจันทร์กลับบ้าน ก็ตอนที่เธอออกคำสั่งแล้วว่าบอกว่าจะพาเธอกลับ “สองคนนั้นเมามากแล้ว เตียวฉันกลับเองค่ะ”

“ผมไม่ให้คุณขับรถตัวเองหรอก” ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น แม้ว่า จะพยายามบอกตัวเองว่าการที่ผู้หญิงขับรถด้วยตัวเองนั้นเป็นเรื่องปกติ แต่เมื่อมาสฟ้าบอกว่าเธอจะกลับบ้านด้วยตัวเอง อ๊ะเตียนกลับไม่สามารถทำตัวมีเหตุผลได้ อันที่จริงก็ไม่ใช่แค่เรื่องนี้หรอก...สำหรับเขาแล้ว ไม่ว่าจะเรื่องไหนที่เกี่ยวข้องกับมาสฟ้า เขาไม่เคยบังคับให้ตัวเองมีเหตุผลได้เลย ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไม

“ฉันไม่ใช่คนที่ขับรถไปคว้าสักหนอยี่คะ” มาสฟ้าสวนคืน เล่นเอาคนที่เคยมีประวัติรถคว่ำเมื่อไม่นานมานี้ถึงกับหน้าตึง เกียงไม่ออกจึงได้แต่ขบฟันเข้าหากันแล้วคาดโทษหญิงสาวไว้ในใจ เห็นแบบนี้มาสฟ้าก็อดที่จะรู้สึกผิดกับความปากร้ายของตัวเองไม่ได้ ประโยคต่อมาเธอก็เอยด้วยน้ำเสียงที่มีเหตุผลมากขึ้น “ฉันกลับเองได้จริงๆค่ะอ๊ะเตียน ไม่ต้องเป็นห่วงนะค่ะ”

“คุณก็รู้ว่าบอกให้ผมไม่เป็นห่วงคุณนะมันเป็นไปได้” ชายหนุ่มกระแทกลมหายใจ ชักไม่แน่ใจแล้วว่าระหว่างเขากับมาสฟ้า ใครกันแน่ที่เข้าใจเรื่องได้ยากกว่ากัน “เพราะฉันเลิกบอกผมแบบนี้เสียที”

“อย่างนั้นก็ช่วยเป็นห่วงฉัน แล้วพยายามทำตัวมีเหตุผลไปพร้อมๆ กันได้ไหมคะ” มาสฟ้าเกลี้ยกล่อม โดยที่ก็เหลือยมองไปในร้านพร้อมกัน ยิ่งรู้ตัวว่าเธอตีเหมือนฝันและอิงจันทร์มาพักใหญ่แล้ว มาสฟ้าก็ยิ่งเป็นห่วงน้อง “ไว้เราค่อยเจอกันได้ไหมคะ ฉันทิ้งน้องมานานแล้ว”

“ผมมานี้ก็เพราะคุณ ถ้าผมไม่เจอกับน้องสาวคุณก็แปลกแล้ว” อี้เทียนพิมพ์่า ก่อนเลื่อนมือลงไปกุมมือของมาสฟ้า ยิ่งมือของเขาใหญ่ แค่มือมือของมาสฟ้าก็ดูเล็กกระจ้อยลงเท่านั้นเมื่อถูกขึงมือของอี้เทียน กอบกวมไว้จนมิดชิด “มาเถอะ ผมจะเดินไปส่ง”

“แต่เหมือนฝันอยู่ข้างในนะคะ” มาสฟ้าปักเท้ากับพื้นแน่น ขึ้นตัวไม่ยอมเดินตามอี้เทียน ทั้งที่ก่อนหน้านี้เธอเองเป็นฝ่ายที่ตื่นรนจะเข้าไปหาเหมือนฝันเองแท้ๆ “คุณจะไปได้อย่างไร”

“ผมต้องกลัวน้องสาวคุณด้วยเหวอ” ชายหนุ่มกระตุกยิ้มเจ้าเล่ห์ รู้ดีว่าเขานั้นไม่เคยกลัวเหมือนฝัน ไม่ว่าจะเป็นอย่างก่อนหน้านี้หรือตอนนี้ ยิ่งในอนาคตเมื่อเหมือนฝันกลายเป็นน้องสาวของภรรยา ฝ่ายที่ต้องรู้สึกเกรงกลัวย่อมต้องเป็นเธอไม่ใช่เขา

“ฉันไม่ได้พูดถึงเรื่องกลัวไม่กลัวสักหน่อยนี่คะ แต่แค่เหมือนฝัน ไม่ชอบหน้าคุณ ยิ่งตอนนี้น้องฉันยังเผลออยู่ด้วย เดียวก็มีเรื่องมีราวกันเปล่าๆ”

“ผมว่าคนที่คุณควรระวัง ไม่น่าจะใช่ผมแล้วละ” เสียงหัวนั้นเอ่ย ทำให้มาสฟ้าได้แต่นิ่งหน้า ไม่เข้าใจว่าเขากำลังพูดเรื่องอะไร กระทั่งอี้เทียนยกมือชี้ออกไปด้านหน้าของทั้งคู่ พอมาสฟ้ามองตามนิ้วของเขาชี้ไปเธอก็ต้องหน้าถอดสี เมื่อเห็นน้องสาวของตัวเองกำลังกระโดดตัวปลิว ตั้งท่าสาวหมัดใส่ผู้ชายคนหนึ่งอยู่ หญิงสาวก็ถึงกับต้องร้องกรี๊ดออกมาสุดเสียง

“ฝัน!”

คมกฤษฎคิดว่าตัวเองโชคดีมาตลอดที่สุดท้ายแล้ว ลูกทั้งสองคนของเขานั้นคลอดออกมาเป็นผู้หญิงทั้งคู่ ด้วยเชื่อคำโบราณที่ว่า ลูกผู้หญิงจะมีเรื่องให้ปวดหัวน้อยกว่าลูกผู้ชาย โดยที่ลืมไปว่าภรรยาของเขา ผู้เป็นแม่ของลูกนั้นเปี่ยมล้นไปด้วยเลือดนักสู้ ซึ่งเลือดนักสู้ที่

ว่าก็จะส่งต่อไปถึงลูกๆ ของพวกเขา ตอนนี่คมกฤษฎีคิดเพียงว่าตนที่สามารถรับมือกับภรรยามาจนกระทั่งพวกเขาแต่งงานและมีลูกได้ การรับมือกับลูกสาวอีกสองคนก็คงไม่ใช่เรื่องใหญ่

กระทั่งตอนนี่ที่สภาพลูกสาวคนหนึ่งของเขาอนหลับอยู่กับพื้น ส่วนอีกคนนั้นยืนหน้าจอย ก้มหน้ามองเท้าไม่กล้าสู้หน้าเขา โดยที่ไม่ไกลยังมีเพื่อนของลูกสาวที่นอนหลับอยู่ชบหน้ากับประตูลูกสาวไม่ได้ คมกฤษฎีรู้แล้วว่าที่ผ่านมาเขาอาจจะประเมินความสามารถในการสร้างหายนะของลูกต่ำไปกว่าความเป็นจริง

“ทำไมหนูทำแบบนี้ลูก”

นั่นเป็นคำถามเดียวที่ผุดขึ้นมาในหัวของคมกฤษฎี และเขาก็ถามได้แค่นั้นเพราะไม่รู้จะพูดคำไหนดี ชายที่เคยมั่นใจว่าตนผ่านโลกมามาก และเห็นอะไรมามากพอที่จะไม่ตกใจกับเรื่องใดๆ ทั้งสิ้น แต่พอมาวันนี้ วันที่ลูกของเขาเมายับและเฟิงผ่านการทะเลาะวิวาทกับผู้ชาย ออกสามศอกมา (จากที่มาสฟ้าเล่า) คมกฤษฎีก็ต้องพูดตามตรงว่าเขามีเดแปดด้าน ขนาดตอนที่เจอกับภรรยาของตนแรกๆ เขายังไม่เคยรู้สึกอับจนคำพูดเหมือนอย่างตอนนี่เลย

“ฟ้าขอโทษค่ะพ่อ ฟ้าออกมาข้างนอก...รู้ตัวอีกที่ฝันก็พุ่งเข้าใส่ฤษีแล้ว”

“ฤษี? ลูกชายคุณตายนะหรือ”

“ค่ะ แฟนเก่าคนนั้นของกินนั้นแหละ” มาสฟ้าตอบเสียงค่อย ก่อนจะเหลือบมองหน้าของผู้เป็นพ่อหวังสังเกตระดับความโกรธจากสีหน้าพ่อของเธอ แต่เมื่อโดนอีกฝ่ายตวัดสายตาดูตันทกลับมา หญิงสาวก็ต้องรีบหลบตา ก้มลงมองปลายเท้าตัวเองตามเดิม

“คนเดียวกับที่เป็นเรื่องเป็นราวกันอยู่ใช่ไหม”

“ค่ะ”

“ถ้าแบบนั้นคุยกับเราไปก็คงเท่านั้นแหละ เพราะตัวต้นเรื่องอยู่

โน่น” คมกฤษถอนหายใจ เมื่อเดาสาเหตุของการทะเลาะวิวาทของลูกๆ ได้แล้ว เขาก็ได้แต่กวาดตามองเหมือนฝันและอิงจันทร์ที่ยังหลบอยู่เบื้องหลังของมาสฟ้า “แล้วรถที่มานั้นใคร จะอยู่ข้างนอกไปทั้งคืนเลยหรือยังงั้น”

“อ้อ เพื่อนฟ้าเองคะ” มาสฟ้ามองไปนอกรั้วของบ้านที่มีรถคันใหญ่ของอู่อี้เทียนจอดติดเครื่องอยู่ เหมือนว่าเขาเองก็อยากแน่ใจว่าจะไม่เกิดเรื่องอะไรกับเธอขึ้นอีก จึงไม่ยอมกลับไปที่โรงแรมเสียที่ ทั้งที่ก่อนหน้านี้มาสฟ้าก็ย่ำกับเขาหนักแน่นแล้วแท้ๆ ว่าเธอสามารถจัดการเองได้ ไม่ใช่เธอไปรับเหมือนฝันกับอิงจันทร์จากร้านเหล้าครั้งแรกเสียเมื่อไหร่ “เขาคงเป็นห่วงคะ”

“แค่เพื่อนหรือ” คมกฤษตวัดสายตาคมกริบมองหน้ามาสฟ้าอย่างจับผิด มั่นใจว่าเขานั้นรู้จักเพื่อนของลูกทุกคน และหากว่าคนที่อยู่บนรถคันนั้นเป็นเพียงเพื่อนของมาสฟ้าจริง ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องนั่งหลบอยู่ในรถ เว้นเสียแต่ว่าคำว่า ‘เพื่อน’ ที่มาสฟ้าบอกเมื่อครู่นี้มีลับลมคมในมากกว่าที่เอ่ย

“ก็...คะ” มาสฟ้าอึกอັก ไม่กล้าสู้สายตาคับผิดของพ่อ แต่ก็ไม่มีทางเลือกมากนักจึงเสีง ด้วยการอธิบายเพิ่มด้วยเสียงที่เบาจนแทบจะไม่ได้ยิน “เพิ่งรู้จักกันไม่นานคะ”

“อย่างนั้นก็ไปบอกให้เขากลับเถอะ ดีมากแล้ว” คมกฤษออกคำสั่ง ที่ซึ่งแทบจะนับครั้งได้ที่เดียวที่เขาทำเช่นนั้น

แต่ก็พูดไม่ได้เต็มปากว่าเป็นเรื่องน่าแปลกใจ ก็ในเมื่อคืนนี้ไม่มีอะไรที่น่านับได้ว่าเป็นปกติเลยสักอย่าง เริ่มตั้งแต่ลูกสาวทั้งสองของเธอออกไปสังสรรค์กับเพื่อน แล้วมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับผู้ชาย กระทั่งมาถึงบ้านก็ยังมาได้สติกันทั้งคู่ แถมตอนนี้ยังมีใครไม่รู้ขับรถตามมาสฟ้าและยังจอดรอเฝ้าหน้าบ้านอีก หากหวังไม่让她หลุดหนีดี ถึงจะเรียกว่าแปลก

“เดี๋ยวฟ้าพาน้องขึ้นบ้านก่อน...”

“ให้นอนอยู่ที่นี่แหละ อยากเมาจนขึ้นห้องเองไม่ได้ก็ปล่อยให้นอนตรงนี่” เสียงคุณนั้นนับว่าเป็นคำประกาศิต ที่แม้แต่มาสฟ้าก็ไม่กล้าที่จะฝ่าฝืน หญิงสาวได้แต่หันมองหน้ากับคนที่ควบตำแหน่งแม่บ้านกึ่งพี่เลี้ยงของเธอที่ยืนยิ้มแหย่อยู่นอกประตู แต่ไม่กล้าโผล่เข้ามาแทรก ระหว่างบทสนทนา เพราะทั้งบ้านนี้คนที่ศรีเกรงกลัวที่สุดก็เห็นจะเป็นคุณผู้ชายของบ้านอย่างคมกฤษ

“ศรีจ๋า ระบายหาหมอนกับผ้าห่มมาให้เด็กๆ ทีนะ อีกเดี๋ยวฉันจะกลับมา”

“ได้ค่ะคุณมาส” แม่บ้านของครอบครัวรับคำ ก่อนจะวิ่งสับเท้าขึ้นไปชั้นสองเพื่อจัดหาหมอนและผ้าห่มตามที่ได้รับคำสั่ง

“บอกเขาด้วยว่าให้ขับออกไปเสียๆ แม่เขานอนอยู่” คมกฤษไม่ถึงกับขวางมาสฟ้าไม่ให้ออกไปหา ‘เพื่อน’ ของเธอที่อยู่อีกฟากรั้ว แต่ก็ไม่ถึงกับวางใจจึงเอ่ยถึงปรัมปูลูกสาวคนโตของตนอยู่ในที “รีบไปรีบกลับ”

“ค่ะ” มาสฟ้าพยักหน้ารับคำ ก่อนจะหมุนตัวเดินออกไปด้านนอก แล้วเปลี่ยนเป็นกึ่งวิ่งกึ่งเดินเมื่อเท้าพ้นธรณีประตูบ้าน ที่หมายของเธอนั้นชัดเจนซึ่งก็คือรถคันใหญ่ที่ติดเครื่องยนต์ที่อยู่นอกรั้วบ้านเศรษฐี

อุ๊อ๊เทียนจับตามองความเคลื่อนไหวภายในบ้านหลังใหญ่ มาตลอด ตั้งแต่ที่รถของมาสฟ้าเคลื่อนเข้าไปในอาณาเขตบ้าน เขาดูมาสฟ้าลากเหมือนฝันและเพื่อนอีกคนของเธอเข้าไปด้านในอย่างอดทน และเป็นห่วง กระทั่งผ่านไปพักใหญ่เขาก็ยังไม่สามารถวางใจแล้วสั่งให้ตัวเองกลับไปที่โรงแรมได้

อุ๊อ๊เทียนบอกตัวเองว่าเขาแครออีกนิด...คิดว่าจะอยู่นกว่าไฟในบ้านจะปิดลง เขาถึงจะกลับ ซึ่งเขาตั้งใจเช่นนั้นจริงๆ แต่เมื่อเห็นร่าง

บอบบาง ที่เขามั่นใจว่าเป็นมาสฟ้าเดินมุ่งหน้าตรงมาที่รถเขา ชายหนุ่ม ก็ไม่ลังเลที่จะผลักประตูรถ ออกไปยืนรอรับหญิงสาวโดยไม่รอให้ มาสฟ้ามาถึงรถของเขาก่อน

และเมื่อเธอเข้ามาใกล้พอที่เขาจะเอื้อมถึง คู่อี้เทียนก็รวบแหว เล็กๆ ของมาสฟ้ามากอดแน่นอย่างถือสิทธิ์ โดยได้รับความร่วมมือจาก ตัวของมาสฟ้าอีกแรง ดังนั้นการที่เขาได้เธอมาอยู่ในอ้อมกอดอีกครั้ง จึงเป็นเรื่องที่แสนง่ายดายเหลือเกินสำหรับคู่อี้เทียน

“ยังไม่หายคิดถึงผมเหรอ” เสียงหัวเราะเย้า ก่อนประทับจูบ หนักๆ ลงที่ลาดไหล่บอบบางอย่างสนิทเสน่หา

“เปล่าค่ะ ฉันมาได้คุณกลับต่างหาก” มาสฟ้าตอบกลับด้วย น้ำเสียงมีชีวิตชีวาพร้อมกับโอบแขนรอบต้นคอหนา อิงแอบร่างสูงด้วยความไวใจอย่างเต็มเปี่ยม

“จ้ะเหรอ”

“อันที่จริงพอฉันให้มาได้คุณค่ะ บอกว่าดีแล้วให้คุณขับออกไป เจียบๆ อย่าเสียงดังให้แม่ฉันตื่น”

“สรุปว่าพอคุณไล่ผม คุณไม่ได้อยากให้ผมกลับ ผมเข้าใจถูก ไหม”

“ฉันไม่ได้อยากให้คุณอยู่หรอกค่ะ ดีแล้ว” มาสฟ้าผละออก จากอ้อมกอดของคู่อี้เทียนอย่างอ้อยอิ่ง ลงมายืนด้วยสองเท้าตัวเอง แต่ก็ยังมีวายุถูกท่อนแขนแกร่งประคองกอด ที่แม้ว่าอ้อมกอดของทั้งคู่ จะคลายลง แต่มือของพวกเขาเกาะเกี่ยวกันไว้นั่นโดยไม่มีท่าทีว่าจะ ปลปล่อยมือจากกันเลย

“แล้วทำไมไม่ชวนผมค้างที่นี่ล่ะ ผมเอากระเป๋าไปด้วยนะ” คู่อี้ เทียนว่าพลางพยักพยิดไปด้านหลังของรถ ที่มีกระเป๋าเดินทางของเขา อยู่จริง

“ไม่ได้ค่ะ” มาสฟ้าสั่นศีรษะ มองคู่อี้เทียนด้วยสีหน้ายิ้มๆ

“กลัวเหมือนฝันโกธรหรือครับ”

“ก็ทำนองนั้น” มาสฟ้าโคลงหัว เธอไม่ชวนเขาพักที่บ้านนั้น เพราะเหตุผลหลายอย่างแต่แน่นอนว่าที่เขาเอ่ยมานั้นก็นับว่าเป็นเหตุผลหลัก สำหรับคนเป็นพ่ออย่างเธอ ยังไงมาสฟ้าก็ต้องรักษาความรู้สึกของเหมือนฝันก่อนทุกสิ่ง

“ไม่ยักรู้ว่าคุณกลัวน้องสาวคุณขนาดนี้”

“ทำไมคะ ลังเลขึ้นมาหรือไง” มาสฟ้าเลิกคิ้ว มองหน้าอู้อี้เทียนด้วยสายตาทำทายเป็นและล้อเลียนชายหนุ่มอยู่ในที

“ลังเลเรื่องที่ผมอยากแต่งงานกับคุณนะหรือ ไม่หรอก ใครหน้าไหนก็เปลี่ยนใจผมไม่ได้” อู้อี้เทียนยิ้มกริ่ม มองหน้ามาสฟ้าด้วยสายตาวรรณะยับแสบเจ้าเล่ห์แบบเดียวกับรอยยิ้มของเขา “ขนาดคุณยังเปลี่ยนใจผมไม่ได้เลย”

“ก็เพราะว่าคุณเป็นคนหัวดีอะไรคะ”

“เรื่องนั้นผมไม่เถียงหรอก” อู้อี้เทียนยิ้มกว้างรับคำเรียกนั้น พลังยกมือขึ้นเกลี้ยกล่อมออกจากหน้าคมซึ่งของมาสฟ้า ผู้เคยปฏิเสธคำขอแต่งงานของเขา “ก็เหมาะกับคนหัวรั้นแบบคุณดีไม่ใช่หรือ”

“เราจะมาเถียงกันเรื่องนี้ ตอนนี้จริงๆ เหวอคะอู้อี้เทียน”

“ไม่หรอก เราจะไม่เถียงกันแล้ว” อู้อี้เทียนตอบกลับด้วยน้ำเสียงหนักแน่น สายตาที่เขาก็มองหน้าเธอทำให้มาสฟ้าหัวใจเต้นผัดจังหวะไปเล็กน้อย ก่อนที่เธอจะต้องขมวดคิ้วเพราะคำพูดต่อมาของเธอ “แต่ไม่แต่งก็แล้วยังไง เพราะยังไงคุณก็หนีผมไม่พ้นอยู่ดี”

“ฟังเหมือนคุณกำลังบังคับฉันยังไงไม่รู้”

“ผมไม่คิดแบบนั้นนะ” อู้อี้เทียนกระตุกยิ้มเจ้าเล่ห์ สอดมือรวบเอวอบบางของมาสฟ้าอย่างถือสิทธิ์อีกหน ก่อนจะรั้งตัวหญิงสาวเข้ามาแนบชิด ชนิดที่ว่าลมหายใจจรดกันเลยทีเดียว “ผมจะทำแบบนั้นไปทำไม ในเมื่อคุณเองก็ดูเต็มอกเต็มใจจะเป็นของผมจะตาย”

“หลงตัวเองจังคะ” แม้ว่าที่เขาพูดจะเป็นความจริง แต่มาสฟ้าก็อดที่จะย่นจมูกใส่คนหลงตัวเองไม่ได้ ทั้งฉิวทั้งขบขันคนตัวสูงที่เธออิงแอบกับเขาอยู่

“แล้วผมพูดผิดหรือเปล่าล่ะ”

“ไม่ผิดคะ” มาสฟ้าบอกชัด ก่อนจะเงยหน้าแล้วยกมือขึ้นบีบคางหน้าที่ปกคลุมด้วยตอหนวดแข็งๆ ของคู่อี้เทียน ความรู้สึกสากระคายที่ปลายนิ้วทำให้มาสฟ้าหายใจสะดุด ก่อนจะรีบปล่อยมือออกจากปลายคางของชายหนุ่มประหนึ่งว่าคางของเขาเป็นของร้อน ปากก็ว่า “คุณต้องโกนหนวดแล้ว”

“ชอบเหรอ” คู่อี้เทียนสังเกตเห็นสีหน้าและแววตาที่เปลี่ยนไปเมื่อมาสฟ้าจับที่คางของตน

“ไม่คะ”

“โกหก” คู่อี้เทียนเอ่ยสวนทันควัน ก่อนจะยื่นมืออีกข้างไปประคองชีกหน้างาม แล้วก้มหน้าลงมาใช้ปากปิดปากของมาสฟ้า จูบหนนี้ของเขานั้นแตกต่างไป ไม่มีความอ่อนโยน มีแต่ความซาบซ่านที่อ้างสิทธิ์ความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของอย่างเต็มเปี่ยม รสจูบที่คู่อี้เทียนมอบให้ทำให้มาสฟ้าได้แต่ส่งเสียงครางลึกลึกลำคอ

ท่อนขาของมาสฟ้าเองก็พลันอ่อนแรง เมื่อถูกร่างสูงที่ค้ำอยู่เหนือกายนั้นมอมเมาด้วยรสจูบอันเจนจัด กระทั่งเขาเลื่อนมือลงไปซ้อนใต้สะโพกมน ยกตัวเธอขึ้นสูงก่อนจะเบียดแผ่นหลังเล็กชิดกับประตูดก กักขังเธอด้วยร่างกายของเขา ทำให้มาสฟ้าไม่มีทางหนี ได้แต่เผยอปากรับลิ้นร้อนที่แทรกเข้ามาช่วงชิงลมหายใจจากปากของเธอ

โครม!

เสียงดังนั้นทำลายมนตรีขลังแห่งจูบของคู่อี้เทียนลง ก่อนทุกอย่างจะเลยเถิดไปไกล เพราะทันทีที่เสียงนั้นดังขึ้น ก็เหมือนว่ามาสฟ้าถูกดึงให้กลับมาอยู่กับความจริง ไม่ถูกคนเจ้าเล่ห์ใช้จูบมอมเมาเธอไปกว่านี้

แต่กระนั้นมาสฟ้าก็ต้องใช้เวลาครุ่นหนึ่งกว่าจะเลิกหอบหายใจได้ มือเล็กนั้นเกาะกุมที่แขวงอกกว้างของอู่อี้เทียนไม่ปล่อย ซึ่งอีกฝ่ายเองก็ดูไม่เป็นเดือดเป็นร้อนแม้ว่าจะถูกเล็บคมๆ ของหญิงสาวจิกเข้าไปในเนื้อ คล้ายกับว่าขอเพียงมาสฟ้าอยู่ในอ้อมกอดเขา แม้จะต้องแลกกับความเจ็บๆ คันๆ นิดๆ หน่อยๆ อู่อี้เทียนก็เต็มใจ

“คุณตั้งใจใช้ไหมคะ” มาสฟ้ากระซิบถามเสียงพรว่ำ หัวใจยังคงเต้นแรงเพราะความใกล้ชิดที่เพิ่งเกิดขึ้น แต่เมื่อถือเครื่องงามที่นอนแอ้งแม้งอยู่หน้ากระโปรงรถของอู่อี้เทียนก็เป็นเครื่องเรียกสติขั้นดีแก่มาสฟ้า ไม่ให้หญิงสาวเผลอไผลไปกับจูบของอู่อี้เทียนมากกว่านี้ “ที่จูบฉันเมื่อสักเพราะรู้ใช่ไหมว่าแม่ของฉันมองอยู่”

“ผมจูบคุณเพราะอยากจูบ ส่วนเรื่องที่คุณมองอยู่มันเป็นเรื่องผลพลอยได้” อู่อี้เทียนยกไหล่ ไม่ได้คิดอะไรซับซ้อนเช่นมาสฟ้า แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธข้อกล่าวหาของหญิงสาว เพราะเงาตะคุ่มที่ยืนมองพวกเขาจากชั้นสองนั้นเป็นแรงจูงใจให้เขาจูบเธอจริงๆ

“คิดจะมัดมือชกฉันนั้นหรือคะ” มาสฟ้าเงยหน้า จ้องอู่อี้เทียนตาเสียว ถามเขาเสียงขุ่นด้วยความขบขันใจ “คิดว่าจูบฉันให้แม่เห็นแล้วมันจะเปลี่ยนอะไรได้จ้ะหรือ อู่อี้เทียน คุณนี่มัน...”

“บอกแล้วไงว่ามันแค่ผลพลอยได้” อู่อี้เทียนประคองหน้าถามใช้นิ้วหัวแม่มือลูบได้แก้มนวล พระเนตรคนตัวเล็กอย่างเขาออกเอาใจพร้อมกับน้ำเสียงที่เอ่ยก็อ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด “ผมจูบคุณเพราะอยากจูบคุณ มาสฟ้า ต่อให้ไม่มีคนคอยปามือถือใส่รถผม ผมก็จะจูบคุณจนปากเปื่อยอยู่ดี อยากพิสูจน์อีกสักรอบไหมล่ะ”

“ไม่ค่ะ” มาสฟ้าดันแขวงของอู่อี้เทียนไว้ก่อนที่เขาจะลดใบหน้า ลงมาจกจูบจากปากที่บวมเ่อของเธอสักรอบ “ไม่เอา”

“อย่างนั้นก็เลิกคิดอะไรซับซ้อนเสียที ผมอยากได้คุณ เพราะอะไรคุณก็น่าจะรู้อยู่แก่ใจ”

“ฉันไม่ได้...”

“ซู...” อู๋อี้เทียนลดใบหน้าลงต่ำ ประทับจวบหนักๆ ที่ขมับของ มาสฟ้าก่อนส่งเสียงบอกมาสฟ้าให้เลิกฟุ้งซ่าน ก่อนจะเลื่อนมือไปโอบ ร่างเล็กๆ ออกแรงโยกคนในอ้อมแขนเบาๆ อย่างปลอบขวัญ “ไม่เป็น หรือก ผมอยู่นี่แล้ว”

“ฉันต้องเข้าบ้าน” มาสฟ้ายกมือปิดหน้า ความรู้สึกของเธอตอนนี้มันพลุ่งพล่าน หลายความรู้สึกทั้งหลายแหล่ประดังประเดเข้ามาใน หัว จนไม่รู้ว่าจะตอนนี่เธอควรจะจัดการกับมันอย่างไรดี แต่สิ่งที่มาสฟ้า มั่นใจก็คือเธอไม่สามารถอยู่ใกล้ชิดกับอู๋อี้เทียนแบบนี้ต่อไปได้ เธอต้อง อยู่ห่างๆ จากเขาไว้เป็นดีที่สุด อย่างน้อยก็จนกว่าเธอจะตั้งสติและ ทบทวนความรู้สึกของตัวเองได้ “คุณเองก็ต้องกลับแล้ว”

“ได้สิ” อู๋อี้เทียนรับคำอย่างว่าง่าย แต่อ้อมแขนของเขากลับยัง กระทบกอดมาสฟ้าแน่นไม่ยอมปล่อย “เดี๋ยวผมกลับ”

“รีบๆ กลับไปเลย” มาสฟ้าเอ่ยเสียงห้วนแต่ตั้งเพียงอู๋อี้เพราะ เธอชอบหน้าก้มบอกร่างกว้างของเขาแน่น ยิ่งเมื่อท่อนแขนเล็กของมาสฟ้า เลื่อนขึ้นมากอดกระทบเอวสอของตน สีหน้าของอู๋อี้เทียนก็อ่อนโยนขึ้น เพราะรอยยิ้มเอ็นดูคนตัวเล็ก ที่ปากไล่เขาไม่หยุดแต่ก็กอดเขาแน่นไม่ ปล่อย “ฉันเกลียดคุณ คนฉวยโอกาส”

“ใช่ ผมนี่มันแย่มากจริงๆ”

“คุณกฤษณีกว่าหนูเซอลินหลับอยู่เสียอีก”

คมกฤษณอนหายใจแรงด้วยความหงุดหงิด เมื่อเดินกลับเข้ามา ในห้องนอนแล้วเห็นแผ่นหลังของภรรยาที่น้ำจะตื่นนานแล้วยืนหันหลัง ให้เขาโดยที่สายตามองออกไปนอกหน้าต่าง เมื่อเขามองก็ต้องขมวดคิ้ว มุ่นเมื่อเห็นว่าประตูระเบียงเปิดอ้าอยู่ “แล้วนั่นเปิดประตูทำไมละครับ”

“ไล่แมลงสาบนะคะ” เซอลินตอบโดยไม่หันมองสามี กระทั่งร่าง

สูงเดินไปยื่นซองหลังคุณผู้หญิงที่บ้านจึงยอมละลายตาจากหนุ่มสาวที่กอดกันกลมออยู่จนกร๊ว แล้วหันมาสนใจสามีของเธอ ประคองหน้าคมคายของเขารักใคร่แล้วจูบแผ่วเบาที่มุมปาก เพื่อแสดงความรักตามความเคยชิน ก่อนจะหันกลับไปจับตามองลูกสาวของเธอกับไอ้แมวขโมยตัวแสบ “นั่นใครคะ ที่กอดอยู่กับยายฟ้านะ”

“ลูกบอกว่าเพื่อน” คมกฤษตอบหรือจะเรียกว่าเล่าต่อก็คงไม่ผิดนัก เพราะนั่นเป็นคำตอบของมาสฟ้าที่บอกกับเขาจริงๆ “เห็นว่าเพิ่งรู้จักกัน คุณกฤษว่าคงอีกสักพักแหละกว่าลูกจะยอมรับว่าเป็นแฟน”

“คุณกฤษคิดอย่างนั้นหรือคะ”

“ทำไม หนูเขลีนไม่คิดอย่างนั้นหรือ” ผู้เป็นสามีเลิกคิ้ว พลันนึกสงสัยว่าจะอะไรที่ทำให้เขลีนกังขากับคำพูดของเขาที่มาจากคำตอบของมาสฟ้าอีกต่อหนึ่ง “แต่ลูกบอกคุณกฤษมาแบบนี้”

“นี่ดูเหมือนคนที่เพิ่งรู้จักกันหรือคะ” เขลีนตอบสามีด้วยคำถามพร้อมชี้นิ้วบอกให้คมกฤษดูภาพเดียวกับเธอ ซึ่งคมกฤษก็ไม่ได้มีสีหน้าที่เปลี่ยนไปจากเดิมมากนัก ด้วยพอจะเดาได้อยู่แล้วว่าความสัมพันธ์ของมาสฟ้ากับผู้ชายคนนั้นคงมีอะไรมากกว่าที่มาสฟ้าบอก

“เรื่องของลูก เราทำอะไรไม่ได้หรอก”

“หนูเขลีนก็ไม่ได้บอกว่าจะทำอะไรนะคะ” เขลีนพูดหน้าตายไม่มีร่องรอยของคนที่เป็นเข็ญมือถือใส่รถด้านหลังให้สามีของเธอระแคะระคายแม้แต่น้อย “ก็แค่พูดเฉยๆ”

“ลูกโตแล้ว” คมกฤษย้ำกับภรรยาเสียงหนัก คิดว่าช่วงที่เขลีนเจอกับเขาก็อายุพอๆ กับมาสฟ้าและเหมือนฝัน ถึงแม้จะยังไม่ปักใจคิดว่าผู้ชายคนนี้จะเป็คนที่มาสฟ้าจะลงเอยด้วย แต่เขาก็ไม่อยากเป็นเหตุผลที่ทำให้ลูกต้องเลิกรักกับคนรัก “เรื่องที่คุณมีแฟนน่าห่วงน้อยกว่าที่ลูกเราไปคบตีกับคนอื่นนะ”

“แล้วชนะไหม”

“ครับ?” คมกฤษเสียงขึ้นจมุก นิ้วหน้ามองภรรยาของตนด้วยความลั้บสน คิดว่าเขาอาจจะได้ยินผิดไป “อะไรนะ?”

“หนูเซอลีนถามว่าที่ย้ายฝั่งไปตีกับคนอื่นนะ ชนะใหม่”

“คุณกฤษว่านั่นไม่สำคัญนะครับ เราไม่ควรตีใจที่ถูกไปมีเรื่องมีราวนอกบ้าน โดยเฉพาะกับผู้ชายตัวโตกว่าตัวเองสองเท่า”

“ถ้าชนะก็นับว่าเก่ง” ผู้ที่ไม่เคยทิ้งเขี้ยวเล็บเลยตั้งแต่สมัยสาวๆ กระทั่งตอนนี้ที่มีเรื่องวิวาทน้อยลงมากเพราะว่ามีสามีคอยควบคุมพฤติกรรมนั้นค่อนข้างดี ก่อนจะหมุนตัวกลับเดินกลับไปปีนขึ้นเตียงหลังใหญ่ของทั้งคู่ ปากก็ร้องสั่งสามีไปพร้อมกัน “ปิดประตูด้วยค่ะ เดี่ยวแมลงสาบบินเข้ามาอีก”

“แล้วเมื่อกี้หนูเซอลีนไล่มันยังไง ทำไมไม่เรียกคุณกฤษ?”

“เอามือถือไปไล่มันไปแล้วค่ะ”

“ครับ?”

“ตามนั้นแหละค่ะ คุณกฤษอย่าถามมากได้ไหมคะ หนูเซอลีนง่วง จะนอน”

“อย่างนั้นหนูเซอลีนก็ไม่น่าลุกขึ้นมาเลยนะครับ คุณกฤษลงไปข้างล่างเดี๋ยวเดี๋ยวเอง แป๊บเดี๋ยวก็กลับขึ้นมาแล้ว”

“หนูเซอลีนนอนไม่หลับเวลาไม่มีคุณกฤษอยู่ด้วย” เซอลีนอ้าปากหาหวอด เอนหลังนอนรอรับการพะเน้าพะนอจากร่างสูงที่ค้ำตัวอยู่เหนือกายเธอ ยอมให้เขาเห็นบั้นท้ายห่มห่อตัวภรรยาของตนก่อนจะขยับตัวมาร่วมวงกับเธอบนเตียงนอน

“คุณกฤษผิดเองครับ” เสียงทุ้มนั่นกระซิบบอกเสียงเบา ก่อนที่ริมฝีปากอุ่นของเขาจะประทับลงบนหน้าผากมนของภรรยา “ฝั่งกับกี้เมาแอกันอยู่ข้างล่าง คุณกฤษเลยให้พวกนั้นนอนในห้องรับแขกไป”

“อ้อฮี้” ตอนนี่เมื่อกลับมาอยู่ในอ้อมกอดที่คุ้นเคย ที่เธอได้รับมาตลอดหลายสิบปีเป็ลือกตาของเซอลีนก็ค่อยๆ หนักอึ้ง ไม่ได้ยินเรื่องที่

คมกฤษกำลังบอก

“คุณกฤษส่งข้อความไปบอกคุณพริ้มแล้ว ว่ายายก็อยู่ที่นี้ เขาจะได้ไม่ต้องเป็นห่วง”

“...”

ความเงียบที่ตอบกลับมานั้นทำให้คมกฤษต้องก้มหน้ามองใบหน้าของภรรยาที่ซุกอกอยู่นอก เมื่อเห็นว่าเปลือกตาของเธอสิ้นปิดลง และลมหายใจของเธอก็ค่อยๆ ผ่อนลงจนเป็นจังหวะสม่ำเสมอ คมกฤษก็ต้องตัดใจ กลืนคำพูดที่เขาตั้งใจเล่าให้ภรรยาสุดที่รักฟังเอาไว้เพียงเท่านี้

คืนนี้เกิดเรื่องราวมากมายเหลือเกิน...เขาเองก็แทบจะไม่เหลือเรี่ยวแรง การได้กลับมาอนบนเตียงโดยมีภรรยาอยู่ในอ้อมแขนแบบนี้ การตามคนรักเข้าสู่ห้วงนิทรานั้นไม่ใช่เรื่องที่ต้องลังเล ไม่นานคมกฤษก็หายใจสม่ำเสมอเป็นจังหวะเดียวกับภรรยา